

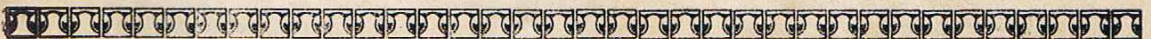
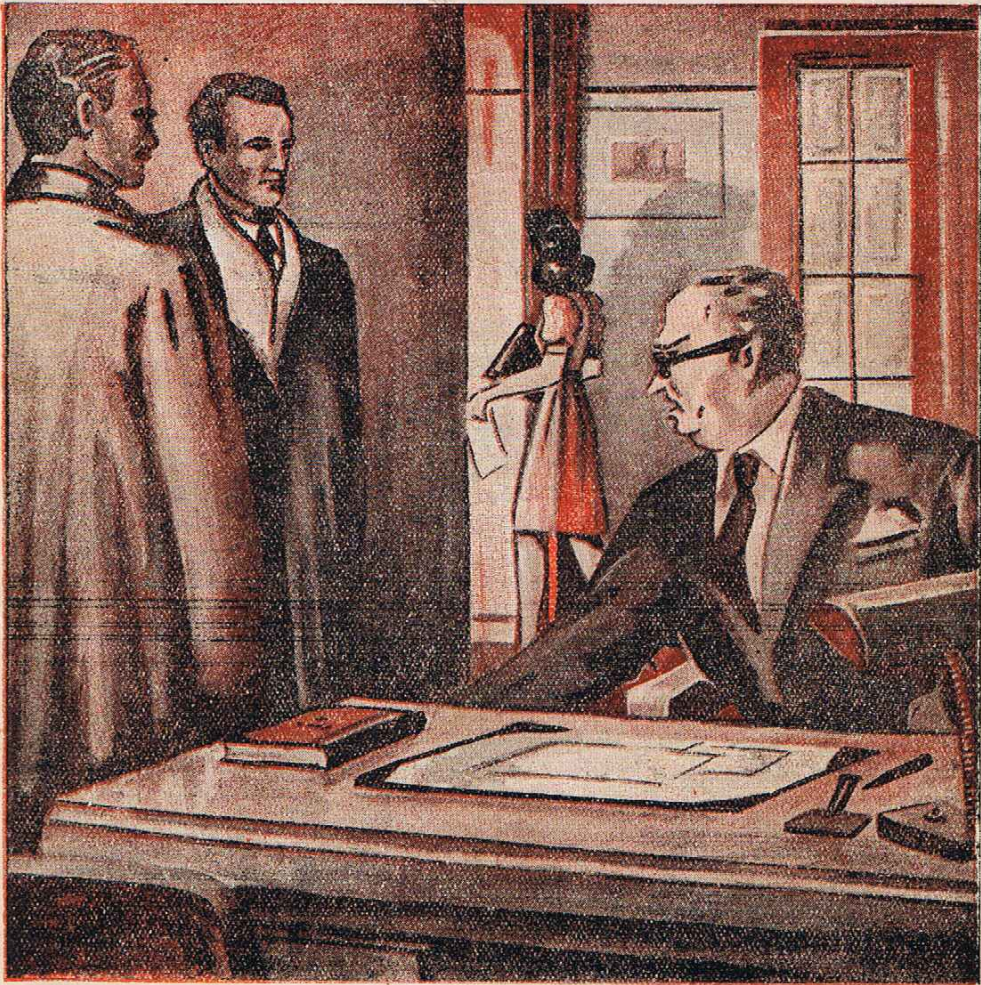
Lord Syster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

Nr 2010 De bende van den Gouden Sleutel in de val

PRIJS : België 5 fr.
Nederland ; 35 Cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van "In den Ouden Windmolen,, Hasselt (België)
Voor Nederland Roman-, Boek- en Kunsthandel, — AMSTERDAM

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

DE BENDE VAN DEN GOUDEN SLEUTEL IN DE VAL

HOOFDSTUK I

PROFESSOR NICHOLSON LAAT VAN ZICH HOOREN

Het was op een avond in het begin van de maand Mei, dat een aantal heeren gezeten waren in de groote conversatie-zaal van de Windsor-Club, die in de Oxford-Street te Londen is gelegen, en tot een der weelderigste clubs van deze wereldstad wordt gerekend.

Het weder was buitengewoon warm voor den tijd van het jaar en er waren dan ook een paar ramen opengezet, terwijl het licht boven de groote leestafel nog niet was opgestoken.

De schemering was juist begonnen te vallen.

De meeste heeren hier aanwezig en die allen in avondtoilet waren gekleed, hadden hun diner in de Club gebruikt en er zouden weinig restaurants zijn aan te

wijzen, waar zij voor hun geld zoo voortreffelijk kunnen middagmalen, want de kok van de Windsor-Club stond bekend als een der beste van geheel Londen.

Zij rookten nu kalm hunne sigaretten, en voerden op zachten toon een gesprek met elkander, in die weeke stemming, die volgt op een weelderig diner.

Dicht bij een der groote ramen zat een groepje van vier heeren.

Het waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Club, zijn intieme vriend en medewerker, Charles Brand, de voorzitter van de Club, een eerbiedwaardige grijsaard met spierwit haar en een langen witten baard, Middleton geheeten, benevens een der oudste leden van de Club, wiens naam Budge was.

Zij zaten allen in gemakkelijke stoelen en praatten over een reprise van een stuk van Bernard Shaw.

— Ik moet eerlijk bekennen, zeide Middleton, terwijl hij de hand door zijn weelderigen baard streek, dat de stukken van dezen socialistischen Ier mij maar matig kunnen bevallen. Dat is misschien hiervan een gevolg, dat ik nooit weet of ik hem au serieux moet nemen.

— Daarentrent zijn de geleerden het ook lang niet eens mijn waarde Middleton, zeide Budge glimlachend. Ik verkeer in hetzelfde geval als gij — ook ik weet niet precies wanneer mijnheer Shaw wenscht, dat ik lach, of dat ik huil. Ik ben er zelfs van overtuigd, dat de acteurs die zijn stukken ten tooneele moeten brengen, zelf niet goed weten, hoe zij zich te gedragen hebben bij het vervullen van hun rol.

— Ik voor mij geloof, dat Bernard Shaw zeer moeilijk te begrijpen is, zeide Lord William Aberdeen, terwijl hij een dikke rookwolk uit zijn sigaret blies. Het vereischt een grondige studie om hem in al zijn paradoxen te kunnen volgen, maar ik vind dat er aan al zijn stukken steeds een mooie, groote gedachte ten grondslag ligt.

— Dat alles belet niet, dat hij de menschen niet zal kunnen verbeteren met zijn stukken, merkte Charles Brand lachend op. Het publiek gaat naar den schouwburg waar zij vertoond worden, om zich te verlustigen aan het vuurwerk van geestige woordspelingen en fijne zetten, hetwelk den geheelen avond door knettert en spat, maar zoodra het weder op straat staat, is het meestal het geheel werk weer vergeten.

— Dat is jammer genoeg, zeide Lord William Aberdeen kortaf. Er zijn in vele zijner stukken dingen, die het stellig waard zijn, dat men ze ter harte neemt.

— Gij kunt gelijk hebben, mijn waarde Aberdeen, liet Middleton zich nu hooren maar ik beken eerlijk, dat ik niet naar den schouwburg ga, gewapend met een goudschaaltje en een loup om eenige schoone waarheden in een stuk te ontdekken, maar dat ik gesticht wil worden of vermaakt zonder dat het mij al te veel inspanning kost.

Het gesprek liep nog eenigen tijd over dit onderwerp, maar langzamerhand verflauwde de conversatie.

Lord Aberdeen had tersluiks al eenige malen een blik op de prachtige pendule van wit marmer op den schoorsteenmantel geworpen, en reeds eenige keeren een

snellen blik met zijn vriend gewisseld.

Plotseling begon Middleton weer :

— Dat is waar ook, waarde Aberdeen — ik moet je mijn verontschuldigen maken, dat ik je nog niet in kennis heb gesteld van hetgeen onze secretaris mij hedenmorgen heeft medegedeeld.

— Iets wat de Windsor-Club betreft ? vroeg Lord Aberdeen.

— Ja. Het heeft op zichzelf niet veel te beteekenen, maar gij als vice-president moet er toch van op de hoogte worden gesteld. Er hebben zich namelijk twee nieuwe leden aangemeld, over wie ik gaarne uw opinie zou willen hooren, voor de algemeene ballotage plaats heeft, natuurlijk voor zoover gij hen persoonlijk kent.

— Ik zal u gaarne mijn opinie zeggen als ik er toe in staat ben, antwoordde Lord Aberdeen.

— De een is Sir Henry Rose.

— De voorzitter van de Handelskamer, die pas van een langdurige reis in het buitenland is teruggekeerd ?

— Dezelfde. Kent gij hem ?

— Tamelijk goed, waarde Middleton. Ik geloof dat hij een rijk, schrander en vooral fatsoenlijk man is, wat wij Engelschen een gentleman noemen !

— Ik ben blij dat gij er zoo over denkt Mylord ! riep Budge uit. Ik wil het u niet verheelen dat hij een particulier vriend van mij is, en dat ik er op reken, dat hij met algemeene stemmen wordt aangenomen.

— In ons geval kan hij immers niet worden aangenomen dan met algemeene stemmen, hernam Lord Aberdeen glimlachend. Gij weet natuurlijk even goed als ik, dat een enkele zwarte kogel in de ballotagevaas voldoende is, om een aspirant-lid te deballoteeren, en dat die eenige tegenstemmer niet eens zijn naam behoeft te noemen, en nog veel minder gehouden is, om beweegredenen voor zijn handelwijze op te geven.

— Gij hebt gelijk mijn waarde — de Windsor-Club is zeer streng in dit opzicht, hernam de voorzitter.

— En wie is onze tweede man ?

— Professor Joseph Nicholson, de bekende geleerde !

Even hadden Lord William Aberdeen en zijn vriend een bliksemsnellen blik met elkander gewisseld.

Het gelaat van zijne lordschap had zich een ondeelbaar oogenblik vertrokken, maar thans had het zijn gewone kalmte reeds weder herkrepen en op het scherp getee-

kend gezicht viel thans niets anders waar te nemen dan belangstelling.

Hij bekeek even het gloeiend einde van zijn sigaret, dat in de dalende schemering een glimworm geelkeek, en zeide toen langzaam :

— Joseph Nicholson ? De professor in de natuur- en scheikunde ? De geneesheer ?

— Ja, juist ! Gij hebt zijn naam waarschijnlijk meermalen gehoord ?

— Dat heb ik !

— In gunstigen zin ?

Lord Aberdeen antwoordde niet dadelijk.

Hij keek naar buiten naar het drukke gewoel van Oxford-Street, waar reeds alle winkels en cafés hunne lichten hadden opgestoken en antwoordde toen tamelijk onverschillig :

— Hij wordt een zeer bekwame geleerde genoemd die vooral op het gebied van de chemie eenige belangrijke ontdekkingen moet hebben gedaan.

— Kent gij hem persoonlijk !

Weer scheen de vice-president van de Windsor-Club te aarzelen.

Toen kwam het afgemeten over zijn lippen :

— Ik heb hem een paar keeren ontmoet, ten huize van een onzer leden, wiens salon pleegt open te staan voor alles wat naam heeft op het gebied van Kunsten en Wetenschappen — en als ik het mij wel herinner, ben ik bij deze gelegenheid ook aan hem voorgesteld...

Er verscheen een trek van teleurstelling op het gelaat van den voorzitter.

— Dat spijt mij, want wij hechten zeer aan uw oordeel, Mylord ! Gij zijt een goed menschenkenner, en een ballotage wordt feitelijk overbodig, zoodra gij ons iemand aanbeveelt.

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de dunne lippen van Lord Aberdeen, die echter niet werd opgemerkt door de anderen — daartoe was het reeds te duister.

De voorzitter vervolgde terwijl hij zich tot Budge wendde :

— Gij kent hem immers ook niet ?

— Alleen van naam.

— Dan zal er niets anders overblijven, dan over zijn toelating te stemmen, hernam Middleton.

Lord Aberdeen had nogmaals een blik uit het venster geworpen en vroeg nu, zonder echter veel belangstelling te verraden :

— Wanneer heeft professor Nicholson zich als lid opgegeven ?

— Een paar dagen geleden.

— Motiveerde hij dat verzoek ?

— Hij voerde geen andere motieven aan, dan die gewoonlijk door alle andere aspirant-leden worden te berde gebracht antwoordde Middleton lachend. Hij schijnt rijk te zijn — hij is ongehuwd — kortom hij wil het jonggezellenleven zoo weinig mogelijk gevoelen.

— Dat zijn inderdaad voortreffelijke redenen, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij zijn sigaret in een groote kristallen aschbak wierp. Wanneer zal de ballotage plaats vinden ?

— Er is morgen algemeene bestuursvergadering en des avonds leden-vergadering. Wij kunnen dan tevens de ballotage over de beide heeren doen plaats vinden. Gij zult er toch zeker bij zijn ?

— Dat hoop ik tenminste ! antwoordde Lord Aberdeen !

Hij wierp nogmaals een blik op de pendule en stond op.

— Gij moet mij verontschuldigen, mijne heeren, zeide hij, maar ik moet met mijn vriend nog een kleine bespreking houden in verband met den aankoop van een jachtterrein, dat morgen in veiling wordt gebracht, en dat ik gaarne het mijne zou noemen !

— Dan moogt gij u volstrekt niet langer ophouden, Mylord, zeide Budge lachend. Daarvoor zijn meestal zeer veel liefhebbers.

HOOFDSTUK II COMBINATIES

Charles Brand was op zijn beurt opgestaan en de beide heeren namen nu met een buiging afscheid.

Zij staken de conversatiezaal over, waar juist op dit oogenblik alle lichten werden ontstoken en bereikten zoo de breede gang waarop een aantal deuren uitkwamen die tot de groote restauratie-zaal, de biljart-zaal, de bibliotheek, de speelzaal en nog eenige andere vertrekken toegang gaven.

Lord Aberdeen liep snel deze gang ten eind, met gebogen hoofd, en schijnbaar zonder acht te slaan op zijn vriend en opende toen de deur.

De twee heeren traden toen een fraai gemeubeld vertrek binnen.

Het was de particuliere spreekkamer van den vice-president, waar hij op zijn gemak zijn zaken kon behartigen of vrienden kon te woord staan.

Hij sloot zorgvuldig de deur, trok er een dik gordijn voor, dat aan een koperen roede was opgehangen, en wees Charles toen zwiingend een gemakkelijken stoel aan.

Hij nam tegenover hem plaats, haalde met een langzaam gebaar zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn, liet hem even van de eene hand in de andere glijden, nam er eindelijk een sigaret uit en stak die aan, steeds met dezelfde afgemeten gebaren, terwijl zijn doordringende grijze oogen onafgebroken op het gelaat van den jongen man tegenover hem waren gevestigd.

Wel vijf minuten bleven de twee mannen zoo zwiingend tegenover elkander zitten, terwijl zij blijkbaar trachtten, hun gedachten op elkanders gelaat te lezen.

Toen begon Lord Aberdeen op zachten fluisterenden toon :

— Wat moet dat beteekenen ?

Charles Brand antwoordde niet, maar trok zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op.

— Wat kan het beteekenen dat de Koning van de Misdaad, dat professor Nicholson, zich opgeeft als lid van de Windsor-Club ?

— Ik kan het je werkelijk niet zeggen, Edward ! Misschien zijn het wel redenen,

die zoeven door onzen waarden voorzitter zijn genoemd.

Lord Aberdeen fronste de wenkbrauwen.

— Houdt het mij ten goede, Charles, maar ik geloof niet dat dit het goede oogenblik is om te schertsen ! Je moest toch ook begrijpen dat het voor John Raffles, die hierin deze Club slechts bekend is als de Vice-Voorzitter Lord William Aberdeen, niet bepaald aangenaam is, zijn doodsvijand, professor Nicholson steeds in zijn nabijheid te hebben !

— Ik erken dat wij voorzichtiger zouden moeten worden — nog voorzichtiger dan wij nu al zijn, antwoordde de trouwe vriend van den Grooten Onbekende peinzend. Maar daar kunnen wij immers zelve veel aan doen.

— Op welke manier dan ?

— Door hier zoo weinig mogelijk te komen !

— Ten pleziere van dien schurk, dien moordenaar ? Daar denk ik niet aan !

— Maar waar winden wij ons eigenlijk over op. Edward ? ging Charles voort. Morgen is er ballotage — wij hebben niets anders te doen, dan twee zwarte kogels in de vaas te laten vallen — en professor Nicholson is onherroepelijk gedeballoteerd !

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Eindelijk hief hij het hoofd weder op en zeide op doffen toon :

— Ik weet niet of dat de juiste oplossing is ! Gá zelf maar eens na. Als Nicholson met twee zwarte kogels gedeballoteerd wordt, dan zal hij niet rusten, voor hij te weten komt, van wie deze noodlottige voorwerpen afkomstig zijn ! Ieder ander zou dat waarschijnlijk ook doen. Hij moet natuurlijk een of andere reden hebben om lid van onze Club te willen worden en ik vermoed, dat die reden is, dat hij aldus onbelemmerd en gemakkelijk in aanraking kan komen met personen, die hij naderhand door zijn bende zal laten overvallen — of misschien wel vermoorden !

— Dat lijkt mij ook zeer aannemelijk.

— Welnu een man als Nicholson, die reeds tal van misdaden op zijn geweten heeft, waaronder van den vreeselijksten aard, ofschoon hij pas weinige maanden als opvolger van professor Shydrift aan het hoofd staat van het genootschap van den Gouden Sleutel, geeft zijn plannen niet zoo gauw op. Ik neem dus aan, dat hij tracht te ontdekken van wie die zwarte kogels afkomstig zijn, daar hij voor zichzelf de opmerking zal maken, dat de twee mannen die tegen hem stemden, om de een of andere reden zijn persoonlijke vijanden zijn. Volg je mijn redeneering ?

— Ik volg ze, en erken dat ze logisch is.

— Gelooft je ook niet, dat Nicholson dit ten slotte zou ontdekken, al was het misschien na maanden ?

— Als ik zijn aard in aanmerking neem, dan moet ik bevestigend antwoorden ! Hij is sluw als een vos en geduldig als een kat, en al is de stemming geheim, zoo zal hij toch vrij spoedig ontdekt hebben, wie hem dit koopje hebben geleverd.

— Dat geloof ik ook ! Maar daarmee zijn wij er natuurlijk nog niet. Want nu zal Nicholson de reden willen kennen, die er iemand als Lord William Aberdeen en zijn vriend wel toe gebracht kunnen hebben hem niet in de Club te willen hebben, vooral daar zij hem slechts vluchtig kennen ! Ben je dat met me eens ?

— Ik moet wel !

— En geloof je niet dat het eenigszins gevaarlijk zou zijn — ik bedoel het zoeken naar onze beweegredenen ?

— Ik geloof van wel, in ieder geval zouden wij onze gebruikelijke voorzichtigheid in verdubbelde mate in acht moeten nemen, want de minste kleinigheid zou ons kunnen verraden !

— Ik ben blij dat je er ook zoo over denkt ! Nicholson is van nature zeer wantrouwig, en hij weet maar al te goed dat John Raffles zich verbergt achter het mom van den een of anderen rijken Londenaar, en dat hij in de meeste gevallen met een zijner vrienden samenwerkt. Het minste of geringste zou hem aan onze hielen doen kleven als een speurhond aan het wild, en als eenmaal zijn wantrouwen was gaande gemaakt, zou hij ons niet loslaten, tot hij zeker wist dat zijn verdenking volkomen ongegrond was — of dat hij goed had gezien !

— Ik vrees dat je gelijk hebt, Edward

— maar wat zullen wij er aan doen ?

— Heel eenvoudig — wij zullen hem als lid aannemen !

Charles keek Raffles eenigen tijd met groote oogen aan.

— Meen je dat ? vroeg hij eindelijk.

— In vollen ernst. Het is de eenigste wijze om hem betrekkelijk onschadelijk te maken !

— Maar, Edward, als je dien man hier binnen haalt, dan laat je den wolf in de schaapskooi, dan zet je de kat bij het spek. Dan ben je misschien zelf oorzaak, dat de Koning van de Misdaad groote onheilen aanricht.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat kunnen wij voorkomen door zelf een oogje in 't zeil te houden ! Want nu zijn de rollen omgekeerd ! Nu weet Nicholson niets, en kan hij niet weten, wie wij zijn, hij kan het eene lid niet meer wantrouwen dan het andere, en hij heeft volstrekt geen redenen, om juist ons te vereren met zijn bijzondere belangstelling !

— Heb je eenig vermoeden wat hij van plan is ?

— Ik heb er niet het flauwste idee van, daar kom ik rond voor uit. Maar dat hij iets in den zin heeft, kan dunkt mij niet aan twijfel onderhevig te zijn.

— Een man als hij, die een groot gedeelte van zijn tijd besteedt aan onderzoeken op allerlei gebied — en zelfs aan lessen aan de Universiteit — die wordt geen lid van een club als de onze, waar hoofdzakelijk schatrijke leegloopers, sportmaniakken, en adellijke ganzen, die met hun tijd letterlijk geen weg weten, een onderdak zoeken — misschien dan op twee uitzonderingen na ! voegde hij er glimlachend aan toe. Neen — er schuilt wat achter ! En ik zal niet rusten voor ik zijn bedoelingen heb doorgrond ! Misschien biedt zich hier wel tevens de gelegenheid aan, waarnaar ik zoolang gezocht heb, namelijk dien ellendeling onschadelijk te maken ! Oefende hij een beroep uit als ik het mijne — paste hij mijn werkwijze toe — gebruikte hij zijn geld als ik — zeer waarschijnlijk zou ik hem geen stroobreed in den weg leggen, maar hij is een sluipmoordenaar — hij is een boosdoener, die vruchteloos zijns gelijke zoekt, en die, op welke wijze weet ik niet, met Nero aanverwant moet zijn.

— Wat denk je te doen ? Ik bedoel — heb je soms concrete plannen ?

— Mijn plan bestaat uitsluitend hieruit, den schurk in den eersten tijd te laten « posten » om een stakingsterm te gebruiken ! Wij zullen beiden iets voor de goede zaak moeten overhebben, en het wild stap voor stap moeten volgen — nu eens in de eene dan weer eens in de andere vermomming ! Het is duidelijk, dat hij iets in het schild voert, en als wij maar wat geduld hebben zullen wij dat ten slotte wel ontdekken.

— En als wij het ontdekt hebben ?

— Dan zullen wij onze netten spannen — en ik hoop van harte, dat zij ditmaal zoo goed gesteld zullen zijn, dat onze man niet meer kan ontsnappen, en dat ik hem zijn gerechte straf zal kunnen doen ondergaan, gaan, zonder zelf in al te nauwe aanraking met de politie te komen — een ordinaire instelling, waaraan ik een vreeselijken hekel heb ?

— Er is maar een ding, dat ik nog steeds niet begrijp, Erward ! zeide Charles hoofdschuddend.

— En dat is ?

— Ik begrijp niet, waarom je niet regelrecht naar het huis van Nicholson in de Vicotria-Street gaat, met een revolver in je zak, dit voorwerp tegen zijn slaap zet, en den trekker overhaalt ! De bandiet heeft het dubbel en dwars aan je verdiend.

— Dat zal ik niet tegenspreken, en je zult je ook wel herinneren dat ik reeds bij enkele gelegenheden een tweegevecht op leven en dood met Nicholson heb gestreden ! Maar dat is nog iets anders, dan iemand in koelen bloede en met voorbedachte rade neerschieten, mijn jongen ! Kom, beken maar eerlijk dat je daar ook niet aan denkt, en dat je je door je woede laat meeslepen.

— Misschien ! Ik wil je echter wel zeggen, dat het mij groote moeite kost om dat werkje niet zelf op te knappen ! En als ik

het gedaan had, en de politie wist wien ik het levenslicht had uitgeblazen — dan zou geen enkele rechter in geheel Londen, ja, in geheel Engeland er ook maar een seconde aan denken om mij te veroordeelen.

— Dat zullen wij toch maar liever niet afwachten, beste Charles, zeide Raffles lakoniek. Kom ik Nicholson nogmaals op mijn weg tegen, en wij beiden zijn gewa-pend, dan is het wat anders !

Raffles was opgestaan, en liep met de handen op den rug eenige malen het vertrek op en neer.

Toen stond hij weder voor Charles stil en zeide :

— Het blijft dus afgesproken. Wij zullen in ieder geval de zwarte kogels niet in de vaas doen.

— Doet een ander het, zooveel te beter, maar daarop moeten wij maar niet al te vast rekenen, want wie kent professor Nicholson zooals wij hem kennen ? Wie zou mij gelooven, als ik zonder deugdelijke bewijzen zou zeggen, dat deze geleerde, wiens wetenschap en kennis zoo bijzonder groot is, van de misdaad een waren harts-tocht heeft gemaakt en tot de gevaarlijkste boosdoeners moet worden gerekend, welke Engeland ja, geheel Europa in de laatste halve eeuw heeft gekend ?

Hij zweeg even en vervolgde toen :

— Wij spreken dus af dat wij aanstonds na de ballotage aan het werk gaan. Wij zullen den arbeid eerlijk verdeelen — en ik hoop dat hij spoedig tot eenig resultaat moege leiden. En ga nu mee, want het wordt hoog tijd voor de opera !

De beide vrienden verlieten het vertrek, lieten zich in de vestiaire hun goed geven, reden in de prachtig blauw gelakte auto, die was voor komen rijden naar de opera — alsof er geen Windsor-Club, geen ballotage en vooral geen professor Nicholson bestond !

HOOFDSTUK III HET EERSTE SPOOR

De ballotage had plaats gehad.

Zooals Raffles wel gevreesd had, was er geen enkele onder de leden, die aanleiding had kunnen vinden om tegen de toelating van professor Nicholson te stemmen.

En zoo werd dus stellig een van de grootste misdadigers van zijn tijd, een man van verfijnde wreedheid, en die het bevel voerde over een geheel leger van boosdoeners, tot lid aangenomen van een der rijkste clubs van Londen, waarvan men het lidmaatschap met een paar honderd pond sterling per jaar moest betalen!

Raffles had zich aanstonds aan het werk gezet, nadat deze aanneming een feit was geworden.

Reeds den volgenden dag vermomden hij en Charles zich in hun prachtige villa, welke Lord William Aberdeen aan de Cromwell-Street bewoonde, en verlieten deze door het park, dat zich achter het fraaie heerenhuis uitstreckte en door een kleine tuinpoort, die op een zijstraat uitkwam, waar zich nooit iemand vertoonde.

Zij waren reeds lang op de hoogte van de gewone lesuren van den professor en wisten wanneer hij zich op de Universiteit moest bevinden.

Zij wachtten hem op aan het reusachtige gebouw en gingen hem na zoodra hij het verliet.

Zij volgden hem tot aan zijn woning, zagen hem daar binnen gaan en bleven rustig in de buurt wachten tot zij hem er weder zagen uitkomen.

Zoo verliep de eerste dag.

De beide vrienden waren niet steeds samen, maar traden meestal afzonderlijk op.

Des avonds vonden zij elkander weder terug in de bibliotheek van de villa, maar zij konden elkander weinig nieuws mededeelen.

Nicholson was dien dag eenmaal naar de Windsorclub geweest, hij had met een anderen professor in het Carlton-hotel geluncht, en met een paar vrienden in het Cecil-hotel gedineerd, hij was gedurende zijn spreekuur thuis geweest, en had in dien tijd zeven patiënten ontvangen, hij

was 's avonds naar het Hypodrometheater gegaan en om half twaalf weder naar huis teruggekeerd.

Charles die den « nachtdienst » had, had nog bijna anderhalf uur gewacht, maar de professor had zich blijkbaar ter ruste begeven.

Den volgenden dag herhaalden Raffles en Charles hun achtervolging, thans in een andere vormomming — maar met niet meer succes dan den vorigen dag.

Als Nicholson iets van plan mocht zijn, dan wist hij het goed verborgen te houden, want hij gedroeg zich zooals men van een professor in de natuurkunde niet anders kon verwachten.

De derde en de vierde dag leverden evenmin resultaat op.

Het was tamelijk laat in den nacht van den vierden dag, toen Raffles en Charles weder tegenover elkander zaten, thans in de fraai gemeubelde rookkamer van het prachtige heerenhuis.

— Kom je niet langzamerhand tot de gevolgtrekking, beste Edward, dat je je vergist? vroeg Charles. Ik kan niet inzien, dat we tot dusverre eenige aanleiding hebben om wantrouwend te zijn!

Raffles haalde de schouders op.

— Ik houd vol, dat hij iets in zijn schild voert!

— Maar dan moeten wij op de Windsor-Club zoeken? riep Charles uit. Dan moeten wij daar onze oogen goed openzetten, want anders vrees ik, dat wij onzen tijd eenvoudig verliezen!

— Dat heb ik al gedaan, Charles. Het was een heel werk, hetgeen ik trouwens nog lang niet heb volbracht, om op de lijst van onze ruim vijfhonderd leden na te gaan, op wien Nicholson het voorzien heeft! De leden zijn allen zeer rijk, op enkele uitzondering na, en het is dus moeilijk te zeggen, wie de meester zich tot slachtoffer heeft gekozen.

— Zou het niet mogelijk zijn, dat Nicholson bij deze gelegenheid niets zelf doet, maar allesaan zijn handlangers heeft opgedragen?

— Dat komt mij niet zeer waarschijnlijk voor. Ten eerste is Nicholson zeer ijdel en wil hij, evenals zijn voorganger professor Shydrift alle aanslagen zelf beramen, en ten tweede heeft hij, in de oogen van de bende-chefs, nog eenige flaters goed te maken — waarin ik voor een niet gering deel aandeel heb gehad !

Charles antwoordde niet, en de beide vrienden verzonken in gepeins.

Wat Raffles betreft, hij was er bij zichzelf van overtuigd, dat Nicholson een of anderen aanslag beraamde.

Zij begaven zich tamelijk vroeg ter ruste, in de hoop, dat de nacht raad zou brengen.

In die hoop kwamen zij echter bedrogen uit, want den volgenden morgen waren zij nog even ver !

Maar het toeval zou ook ditmaal den beiden mannen ter hulp komen !

Den volgenden dag omstreeks elf uur bevonden de beide vrienden zich in een der bovenste vertrekken van het heerenhuis, dat zich onmiddellijk onder het dak bevond.

Het eigenaardige van dit vertrek was, dat het dak geheel uit glas bestond, en bovendien terzijde kon worden geschoven.

In het midden van dit vertrek, dat ongeveer vier meter in het vierkant was, bevond zich een eigenaardig toestel, dat er eenigszins uitzag als een reusachtige microscoop, met dit verschil evenwel, dat men niet in een huis neerzag, maar op een schuin geplaatsten spiegel.

Het was een periscoop van Raffles' vinding.

Door een vernuftig stelsel van sterk vergrootende lenzen en spiegels, was het mogelijk, rustig in een stoel gezeten, een zeer groot gedeelte van Londen te overzien met al zijn straten en pleinen.

Had men eenmaal, door aan een hefboom het toestel rond te draaien, een bepaalde straat of een plein in den spiegel geprojecteerd weten te krijgen, dan was het mogelijk, door middel van een zeer sterk vergrootenden verrekijker, de personen, die in een straat op vijf kilometer afstand liepen, duidelijk te herkennen.

Het was hierbij een gelukkige omstandigheid, dat de Cromwellstreet op een der hoogste gedeelten van Londen ligt, en dat men van het dak van het huis van Lord William Aberdeen af een zeer groot gedeelte van de stad kon overzien. Overigens bevonden zich in dit vertrek nog een heele

reeks hypermoderne instrumenten als b.v. een telescriptor, een televisie ontvangstpost en zelfs een radarinstallatie.

Menigmaal vermaakten de beide vrienden er zich mede, met de lift naar dit vertrekje te gaan en van het eigenaardige schouwspel te genieten, dat de geweldige groote spiegel hun bood, die ruim twee meter in doorsnede mat, en die toch zoo gemakkelijk te handteeren was als een dessertschaaltje.

Zij hadden dien morgen besloten de blijkbaar nuttelooze achtervolging van professor Nicholson voorloopig op te geven en zich nu naar de observatiekamer begeven, zooals zij dit vertrek genoemd hadden.

Raffles stelde den spiegel, nadat het glazen dak terzijde was geschoven, en de periscoop eenigszins was opgedraaid, en daarop namen de beide vrienden in een der gemakkelijke stoelen plaats en vermeden zich in het merkwaardige schouwspel.

Het was een zeer grappig gezicht, een groot stuk van de City, tot aan de St. Paul-kerk toe, in het spiegelende oppervlak weerkaatst te zien en de menschen, autos, autobussen, vrachtwagens van allerlei aard en andere voertuigen niet veel grooter dan een speldekop te zien heen en weer bewegen.

— Ik zie hier juist het huis van ons medelid Airedale, zeide Charles terwijl hij zich gemakkelijk achterover in zijn stoel vleide.

— Van den bankier ?

— Juist ! Hij heeft een buitengewoon groot huis van natuursteen laten bouwen aan de Queen Anna Street, zooals je weet, en dat is in den spiegel duidelijk te zien.

Raffles zocht even in het warnet van straten en pleinen, niet grooter dan een kinderspeelgoeddoos, en riep toen uit :

— Ja — nu zie ik het ook ! Het gebouw mag groot zijn, maar mooi is het niet ! Maar wat is dat ?

Raffles was opgestaan en bracht snel een prismakijker ter hoogte van zijn oog.

Hij staarde er eenigen tijd ingespannen door en liet toen een zacht fluitend geluid hooren, dat Charles aandachtig deed opzien.

— Wat is er te doen ? vroeg de jonge man verbaasd. Er is toch geen brand in zijn huis uitgebroken ?

— Neen, dat niet bepaald — maar toch

zou ik het volstrekt niet onmogelijk vinden, als er een op hande zijnde gevaar dreigde voor dat huis — en wel in den vorm van onzen waarden doodsvijand professor Nicholson !

— Hoe bedoel je dat in 's hemelsnaam ?

— Heel eenvoudig — ik meende zoeven de auto van professor Nicholson te herkennen, die voor het bankgebouw stilhield — en ik was gelukkig vlug genoeg met den verrekijker, om mij te overtuigen, dat ik goed gezien had ! Professor Nicholson is zoeven uitgestapt en het bankgebouw van Airedale binnengegaan ? Kom, er is geen oogenblik te verliezen !

Raffles was opgestaan, en drukte even op een knipje en bijna geruisloos schoof het raam toe, na den periscoop omlaag te hebben gedraaid.

— Wat wil je doen ? vroeg Charles.

— Ik wil aanstonds naar de woning van professor Nicholson !

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren ?

— Een poging doen om tijdens zijn afwezigheid achter zijn geheim te komen !

— Als Lord William toch niet, hoop ik ?

— Natuurlijk niet ! Dan kon ik even goed aanstonds naar hoofdinspecteur Baxter van Scotland gaan en hem zeggen :

« Hier ben ik, mijnheer Baxter — sta me toe, dat ik mij even aan u voorstel. Ik ben Lord Lister, ook geheeten John Raffles, naar wien ge reeds eenige jaren zoekt, en op wiens arrestatie een prijs van eenige duizenden ponden sterling is gesteld ! » Je ziet zeker zelf wel in, dat dat niet gaat ! En nu genoeg gepraat — laten wij ons aanstonds gaan vermommen.

De beide mannen daalden met de lift tot aan de eerste verdieping, waar zich de slaapkamers bevonden, en staken zich daar vliegensvlug in een vermomming.

Zij zagen er nu uit als provincialen, die zich mooi hadden aangekleed om een reis naar Londen te ondernemen — geheel in het zwart, met een gekleede ouderwetsche jas aan, een pantalon die een weinig te smal en te kort was, en een deftige bolhoed.

De verkleeding had zeker geen tien minuten geduurd !

De beide vrienden snelden door het park, na den kleinen tuin doorgedaan te zijn, en bevonden zich een oogenblik later op de straat, waar zij dadelijk een huurauto aanriepen, die hen binnen eenige minuten voor het huis van professor Nicholson in de Victoria Street afzette.

HOOFDSTUK IV IN HET HOL VAN DEN LEEUW

Op hun schellen werd hun de deur geopend door een ouden bediende met een tamelijk onnoozel gezicht, van wien men gerust kun aannemen, dat hij volstrekt niets afwist van den eigenlijken aard van zijn meester.

— Is de professor thuis, vriend ? vroeg Raffles, terwijl hij tegelijkertijd reeds binnentrad.

— Neen, mijnheer ! Het is thans niet het spreekuur van den professor.

— De zoogenaamde provinciaal trok een bedenkelijk gezicht.

— Is het soms al achter den rug ?

— Neen, mijnheer — het begint over een half uur.

— O, dan zullen wij zolang wachten ! riep Raffles verheugd uit. Wij komen heelmaal uit Dundee om professor Nicholson te raadplegen voor een ziekte van mijn broeder dien gij hier ziet. En het zou mij zeer onaangenaam zijn, als ik onverrichter zake weer zou moeten terugkeeren, terwijl ik bepaald morgen weder terug moet zijn.

Zonder het antwoord van den bediende af te wachten, was Raffles kalm binnentreden.

De beide vrienden bevonden zich nu in de vestibule van het huis, waarvan zij de inrichting reeds tamelijk goed kenden, doordat zij er reeds eenige malen in andere vermomming waren geweest, ook reeds

tijdens het leven van professor Shydrift, die het aan Nicholson had nagelaten, maar welks geheimen zij toch lang niet alle doorgrond hadden.

Onwillekeurig beving Charles een huivering toen hij den voet weder zette in het huis, dat hem ruim een jaar geleden reeds eenmaal bijna tot graf had gestrekt.

Raffles scheen zich echter om dergelijke aandoeningen in het geheel niet te bekommeren.

Hij was kalm voortgelopen, zonder schijnbaar acht te slaan op den bediende, die waarschijnlijk zelden nog zulk een brutale patient in het huis van zijn beroemden meester gezien had.

Eindelijk zeide de man :

— Ik weet niet, of mijn meester dat wel zal goedkeuren, mijnheer.

— Daar ben ik zeker van, vriend ! antwoordde Raffles bedaard. Breng ons maar naar de wachtkamer, alsjeblieft — en hier heb je een goede fooi !

En met deze woorden drukte Raffles den verbouwereerden man een pond in de hand.

De bediende overwoog, terwijl hij een minachtenden blik op het geldstuk in zijn handpalm wierp, dat de provinciaal in het geheel niet wist hoe het behoorde en ging hen toen schouderophalend voor, een breede trap op, die uitliep op een galerij, die zich over de geheele breedte van de vestibule uitstreckte.

Hij stond stil voor een deur, waarop een bordje hing met het opschrift « wachtkamer » en liet de beide bezoekers binnen.

— Ziezo, nu zijn wij tenminste de eersten ! riep Charles met een lachje van voldoening uit, terwijl hij binnentrad.

Het volgende oogenblik viel de deur achter de beide mannen toe.

Zij wachtten, totdat de sleepende voetstappen van den bediende waren weggestorven, en wierpen toen een blik om zich heen.

Zij kenden deze kamer, waarin zij zich langen tijd geleden reeds eenmaal onder andere omstandigheden hadden bevonden.

Het was hetzelfde, met zware meubels gemeubileerde, tamelijk donkere vertrek, dat zijn licht slechts door een enkel raam ontving, het was nog dezelfde ouderwetsche staalgravures in zwarte lijsten aan den wand.

Maar Raffles verloor niet veel tijd met het beschouwen van deze dingen.

— Dat is de deur naar zijn werkkamer ! fluisterde hij, terwijl hij op een eikenhouten deur wees in een hoek van het vertrek, dicht bij den buitenmuur.

— Stel je eens voor dat hij toch thuis is, Edward ! zeide Charles waarschuwend op zachten toon.

— Neen. Daarvoor zag die bediende er te dom uit. Hij zei, dat zijn meester er niet was, en ik geloof ook niet, dat Nicholson zoo spoedig van het bankgebouw al terug kan zijn ! Kom, wij moeten ons haasten !

Raffles trad op de deur toe en draaide de kruk om.

Hij mompelde ongeduldig iets voor zich heen.

— Dicht ? vroeg Charles.

Raffles knikte, zonder te antwoorden.

Hij bedacht zich geen seconde, maar stak de hand uit zijn zak en haalde er een klein bosje loopers uit.

— Wat ga je doen ? vroeg Charles verschrikt.

— Die vraag is vrijwel overbodig, Charles, antwoordde Raffles met een spottend lachje. Je ziet, dat ik loopers in mijn handen heb, en meestal dienen deze om een gesloten deur te openen.

Hij voegde de daad bij het woord en dadelijk daarop knarste een der loopers in het slot.

Eenige seconden verliepen — Raffles draaide nogmaals aan de kruk — de deur ging langzaam open...

De Groote Onbekende was een zeer voorzichtig man, en daarom had hij zijn bos loopers verruild tegen een deugdelijke revolver, die hem in het aangrenzende vertrek voorging en hem als het ware aandeede.

De voorzorgsmaatregel was echter overbodig want het vertrek was verlaten.

Daar stond het machtige ouderwetsche schrijfbureau, met den zwaren leunstoel er achter, daar stond het huiveringwekkende geraamte op zijn zwart voetstuk, daar stonden de geweldige boekenkasten, die bijna tot aan de zoldering reikten, en daar waren ook de kasten met verschillende preparaten, flesschen en chirurgische instrumenten.

Raffles herkende dit alles met een oogopslag.

Al deze voorwerpen waren het eigendom geweest van professor Chydrift, en zijn opvolger en vertrouwde had er zich niet

van willen ondoen.

Raffles wenkte Charles, die eenigszins aarzelend was achtergebleven en juist op dat oogenblik ging in de spreekkamer de telefoon over die op het schrijfbureau stond.

Raffles bedacht zich geen seconde.

Met een paar sprongen was hij bij het toestel, nam het van den haak en bracht het aan zijn oor.

Hij maakte de stem van professor Nicholson zoo goed mogelijk na, toen hij in het toestel riep :

— Hallo !

Charles keek vol aandacht naar het gelaat van zijn vriend, teneinde daar zoo mogelijk op te lezen wat er in hem omging.

Het gelaat van Raffles teekende echter niets dan verbazing en tevens eenig ongeduld.

Toen hoorde Charles hem zeggen :

— Herhaal het nog eens ! Wacht — ik zal het noteeren.

Raffles haalde snel een blocnote uit zijn zak, greep zijn gouden potloodje en maakte zich gereed om te schrijven :

— Geef nu nog eens op ! beval hij.

En toen vernam Charles de woorden :

— A — 5 17 — Z — V. Nog iets ? Overigens alles in orde ? Het is goed !

Charles had vol verbazing toegeluisterd.

Hij zag hoe Raffles het toestel weer weglegde en de zonderlinge boodschap nog eens nalas, waarop hij zijn blocnote in zijn zak liet glijden.

— Wat duivel, moet dat beteekenen ? riep Charles uit, luider dan in de gegeven omstandigheden wel raadzaam was. Wat wil dat zeggen ? Ik gaf er wat om als ik...

Maar verder kwam hij niet.

Hij had Raffles onder het spreken aangezien en zag nu hoe diens oogen strak op de tusschendeur gevestigd waren, waardoor zij zoeven waren binnengekomen.

Charles volgde de richting van zijn blik en kon een kreet van schrik en afschuw nauwelijks onderdrukken.

Op den drempel stond een afzichtelijk oud wijf.

Hoe oud zij was, zou men moeilijk kunnen zeggen.

Zij kon even goed vijftig als tachtig jaar zijn.

Haar oogen waren in ieder geval koolzwart en hadden een schitterende glans, toen zij beurtelings op de beide indringers gevestigd waren.

Zij was in een zwarte, versleten japon gekleed, waarover zij een boezelaar droeg, maar het eene kleedingstuk zoowel als het andere, waren herhaalde malen gelapt en vol vlekken.

Haar grijs haar hing haar in slierten langs het ingevallen gelaat.

Haar neus was buitengewoon klein en haar laag voorhoofd en de breede mond, tusschen welks geopende lippen een paar verbrokkelde gele tanden te voorschijn kwamen, gaven haar een aapachtig uiterlijk.

Dit wijf was Kate, de huishoudster van professor Shydrift, die, evenals al zijn meubelen en boeken, aan zijn vriend en verwouwde Nicholson was overgegaan, en dien zij thans diende met denzelfden blinden ijver en de slaafsche gehoorzaamheid als haar vroegeren meester.

Blijkbaar was zij door den bediende op de hoogte gesteld en misschien had haar scherp oor iets vernomen.

Wellicht was ook de aanwezigheid van de indringers in de kamer van haar meester verraden op een of andere wijze, waarvan de beide vrienden den aard niet kenden.

Hoe het ook zij, zij sotnd daar nu en nam de beide mannen met een blik van wantrouwen in haar zwarte oogen op.

Het kleine groepje stond wel een minuut roerloos in dezelfde houding.

Het was duidelijk als de dag, dat de beide partijen aanstonds gevoeld hadden, dat zij als vijanden tegenover elkander stonden.

Kate was de eerste, die weder sprak.

— Wat doet gij hier ? vroeg zij met haar schrille stem.

— Wij komen den professor raadplegen, vrouwtje, antwoordde Raffles met zijn zoet-sappigste vriendelijkheid.

— Heeft men u dan niet gezegd, dat hij niet thuis was ? vroeg het wijf.

— Inderdaad, mejuffrouw — nu gij het zegt, geloof ik ook wel ! antwoordde Raffles.

— En dringt gij hier dan toch maar binnen ?

— Ik wilde zoo gaarne de inrichting van de spreekkamer van een beroemden professor eens zien !

Het wijf liet een schril lachje hooren, dat herinnerde aan het krassen van een spijker over een zaag.

— Denkt ge mij voor den gek te kunnen houden ? riep zij uit, terwijl haar

oogen boosaardig, flikkerden. Denkt gij dat ik niet weet, dat die deur gesloten was? Zijt ge soms door het sleutelgat gekropen?

— Wat zeg je daar toch allemaal, vrouwtje? vroeg Raffles onschuldig, die deur daarginds was zoo open als een deur maar open kan zijn!

— Dat liegt gij! riep de huishoudster van professor Nicholson driftig. Gij hebt die deur met geweld geopend. Durf het eens ontkennen. En wilt ge mij eens zeggen wat die revolver daar op tafel wel beteekent?

— Bij ongeluk uit mijn zak gegleden, vrouwtje.

— Zoo, zoo! Is het telefoontoestel soms ook bij ongeluk van den haak gegleden, juist in uw hand? Hebt gij ook bij ongeluk een boodschap opgenomen, die voor mijn meester bestemd was?

Raffles keek het wijf strak aan.

Hij begreep nu dat zij hem zoeven ver-rast had en zeer waarschijnlijk de bood-schap had vernomen, die hij had onder-schept.

En tevens zag hij in, dat hij er het ver-standigst aan zou doen, het huis te ver-laten, want wie kon zeggen, over welke mid-delen dit boosaardig wijf beschikte?

Hij gaf Charles dus een snellen wenk en trad op de middendeur toe, waardoor zij zoeven waren binnengekomen.

Daar Kate, de huishoudster van profes-sor Nicholson onbeweeglijk op dezelfde plaats bleef staan, was Raffles wel genood-zaakt haar terzijde te schuiven.

— Wees zoo goed wat plaats voor ons te maken, miss, zeide hij spottend. Wij hebben op dit oogenblik hier niets meer te doen.

— En denkt gij, dat ik u zal laten gaan, zooals gij gekomen zijt? krijschte het wijf, terwijl zij Raffles een valschen blik toe-wierp. Gij zijt hier als een dief binnenge-drongen — en ik weet hoe men met dieven moet omgaan.

Tegelijkertijd ijlde zij Raffles voorbij en op de schrijftafel toe.

Zij griste het telefoontoestel van den haak en schreeuwde in den hoorn:

— Verbindt mij onmiddellijk met Scot-land Yard, juffrouw!

Terwijl zij sprak, haalde zij tegelijker-

tijd een hefboom over, die achter de schrijftafel was bevestigd.

De tusschendeur ging dicht en zou zich het volgende oogenblik gesloten hebben als Raffles niet vliegensvlug zijn voet tus-schen deur en post geschoven had.

Hij wierp het wijf een spottenden blik toe en vroeg:

— Krijgt gij nog geen antwoord van Scotland Yard? Dat verwondert mij niet erg! Ik zou mij de moeite maar besparen, als ik u was, want ik wil het u wel beken-nen — ik heb zoeven den draad doorge-sneden!

Kate braakte een afschuwelijke vloek uit en legde het toestel weder in.

Zij tastte naar haar zak, maar de beide vrienden wachtten het oogenblik niet af, dat zij genoodzaakt zouden zijn, geweld met geweld te keeren.

Raffles trok de deur weder naar zich toe, hetgeen nu vrij moeilijk ging, daar zij blijkbaar door een zware veer of lucht-drukking in bedwang werd gehouden, en het volgende oogenblik hadden de twee mannen het vertrek verlaten en viel de deur met een harden slag achter hen in het slot.

Zij verloren geen tijd meer, maar daal-den haastig de trap af.

In de vestibule liep de oude bediende met zijn handen op den rug heen en weer.

Hij keek de gewaande patiënten met een suffigen blik in zijn uitpuilende oogen en met open mond aan, en stamelde toen:

— Zijt gij daar alweer heeren? Wilt gij niet op den professor wachten?

— Wij hebben geen tijd meer, mijn vriend, antwoordde Raffles. Er is mij zoe-ven ingevallen dat ik een zaak heb te ver-richten, die van nog meer belang is dan een consult bij professor Nicholson.

— Namelijk, om zoo spoedig mogelijk uit zijn huis weg te komen, voegde Raff-les er zachtjes aan toe.

De bediende opende de deur voor de beide bezoekers.

Raffles en Charles traden naar buiten.

Bijna waren zij tegen iemand aangeloo-pen, die haastig het huis wilde binnen-treden.

Het was professor Nicholson.

HOOFDSTUK V

RAFFLES ALS DETECTIVE

Een oogenblik keken de beide doods-vijanden elkander aan.

Toch was de uitdrukking in hun beider blik geheel anders, want John Raffles wist zeer goed, dat hij tegenover den man stond, die hem reeds herhaalde malen het leven had trachten te benemen, terwijl op het smalle gelaat van den Koning van de Misdaad niets anders te lezen viel dan het gewone wantrouwen, dat hij tegen iederen bezoeker koesterde.

Een oogenblik, zeker niet langer dan eenige seconden, stonden de drie mannen doodstil.

Toen lichtte Raffles zijn hoed op, mompelde een paar woorden en daalde de stoep af, door Charles gevolgd.

Toen zij nog en blik achter zich wierpen, zagen zij dat professor Nicholson nog steeds niet was binnengegaan, maar hen nastaarde.

Hij ging echter onmiddellijk naar binnen, toen hij zag, dat men zijn stilstaan had opgemerkt.

Raffles riep de eerste de beste auto aan, die de beide vrienden tot dicht bij het groote heerenhuis in de Cromwellstreet bracht.

Zij gingen het huis binnen, na van de kleine tuinpoort gebruik te hebben gemaakt en hun weg door het park te hebben genomen.

Zij ont deden zich eerst van hunne vermomming en vonden elkander weder in de bibliotheekzaal.

Raffles was daar het eerst en toen Charles op zijn beurt binnentrad, vond hij zijn vriend gebogen over een klein stukje papier, dat voor hem op de groote tafel lag.

Hij had het hoofd in de handen geborgen en scheen het binnenkomen van Charles niet te hebben opgemerkt.

Charles legde zijn hand op den Grooten Onbekende en vroeg nieuwsgierig :

— Wat lees je daar ?

— Op dit papiertje staat de boodschap welke ik zoeven door de telefoon heb opgevangen.

— En heb je de beteekenis van die cij-

fers en letters reeds gevonden ?

Raffles keek Charles met zijn groote grijze oogen spottend aan.

— Je doet me te veel eer aan met die vraag, mijn jongen ! Ik wil mijzelf niet dommer voordoen, dan ik ben en ik erken dus, dat ik het tamelijk ver gebracht heb in de oplossing van geheimschrift — maar tot dusverre zijn deze paar cijfers en die weinige letters een ondoorgrondelijk raadsel voor mij. Je ziet, dat ik er geen doekjes omwind ! Voor het overige is hier in het geheel geen sprake van geheimschrift, maar van een geheime boodschap — en dat is heel iets anders !

Charles was naast Raffles komen staan en wierp een blik op het papiertje.

Half voor zich heen herhaalde hij wat hij daar las : — A 5 — 17 Z V.

Hij wreef peinzend met zijn hand over het voorhoofd en zeide schouderophalend :

— Ik moet erkennen, dat ik er evenmin iets van begrijp.

— Dan zijn wij het dus eens ! merkte Raffles droogjes op. Maar dit is in ieder geval wel zeker, dat het een mededeeling is, anders zou zij natuurlijk niet op deze geheimzinnige wijze, onbegrijpelijk voor derden, zijn overgebracht.

Raffles dacht nog enigen tijd na en hief toen met een ruk het hoofd op.

— Hoe heet de bankier ook weer, bij wien wij Nicholson hebben zien binnengaan ?

— Airedale heet de man.

— Wat zou je er dan van zeggen, als we voorloopig de eerste A van de geheimzinnige boodschap met zijn naam verbonden ?

Charles keek verwonderd op.

Maar toen begonnen zijn oogen te schitteren.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk ! riep hij uit.

— Ik zeg natuurlijk niet, dat het zoo is, maar het feit dat Nicholson daar binnenging, moet ons natuurlijk te denken geven. Ik meen namelijk te weten, dat zijn eigen bankier anders heet.

— O ja, dat weet ik zeker.

— Welnu, dan zouden we nog wat verder kunnen gaan en eens veronderstellen, dat die 5 een datum is, ging Raffles voort. Wij zijn thans in de maand Mei, dat wil zeggen in de vijfde maand van het jaar.

— Laten wij ook dat eens aannemen ! riep Charles vroolijk uit. Maar wat doe je dan met het getal 17 ?

— Wel het is nu de 13e ! Er is dus niets tegen, dat wij voorloopig 17 eveneens als een datum aannemen.

— Voortreffelijk ! En de Z. ?

— Zaterdag !

Charles slaakte een juichkreet.

— Dat kan ! De 17e valt op Zaterdag ! Maar nu de V. nog.

— Ja, dat is wat lastiger. Ik geloof ook niet, dat het ons iets zou helpen, naar de beteekenis van die letter te zoeken — als wij tenminste niet wat meer gegevens hebben !

— Maar hoe zouden wij daaraan moeten komen ?

— Dat is, dunkt mij, nogal eenvoudig — door ons naar bankier Airedale te begeven.

— Wil je hem waarschuwen tegen Nicholson ? riep Charles op ongeloovigen toon.

— Dat natuurlijk niet, want dat zou geen doel hebben. Ik weet volstrekt niet, wat Nicholson als reden van zijn bezoek heeft opgegeven, maar hij is een veel te sluw man om er niet voor te zorgen, dat hij in dat opzicht volstrekt geen houvast heeft. Hij zal verklaard hebben, dat hij eenige effecten te verzilveren had, of hij is misschien met een cheque op de bank van Airedale aangekomen, of iets anders van dien aard. Ik hoop echter, dat wij dat daarginds wel te weten zullen komen.

— Je bent dus werkelijk van plan naar Airedale toe te gaan ?

— Stellig. Ik ben er van overtuigd, dat Nicholson daar niet veel goeds kwam zoeken.

— Wij kunnen er toch niet als Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand heen gaan ?

— Dat ben ik ook volstrekt niet van plan, antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen ons vermommen als detectives, als je daar niets op tegen hebt.

— Ik zou niet weten wat !

— Onder dat mom zullen wij wel te weten komen wat het doen van Nicholson's bezoek kan zijn. Kom wij moesten maar geen tijd verloren laten gaan.

Raffles was opgestaan en had Charles

bij den arm gegrepen.

Hij stak het papiertje zorgvuldig bij zich en voerde den jongen man de kamer uit.

Het duurde niet lang of de beide onafscheidelijke vrienden hadden opnieuw met groote zorg hun uiterlijk een geheele verandering laten ondergaan.

Men zou gezworen hebben en paar van die scherpzinnige detectives voor oogen te hebben, waarop Scotland Yard zich zooveel laat voorstaan.

Zij waren als het ware twee nieuwe menschen geworden, met een anderen gelaatsvorm, een andere spraak, ander hoofdhaar, een anderen loop.

Opnieuw verlieten zij het prachtige heerenhuis langs het park en namen in Cromwellstreet een auto, die hen binnen weinige minuten naar het bankgebouw van den heer Airedale bracht.

Het was een gebouw opgetrokken in de typische massieve grauwe bouwtrant van vorige eeuw.

Een zware poort, waarvan de deuren overdag openstonden, gaf toegang tot een overwelfde doorrit, waarop de voornaamste toegangen van het gebouw uitkwamen.

Gelijkvloers bevond zich een reeks kleine vensters, die van zeer stevige tralies voorzien waren, en die blijkbaar tot de safes behoorden en tot de verschillende banklokaliteiten.

Raffles bekeek het gebouw met het oog van een kenner.

— Het ziet er zoo op het oog nog al stevig uit, zeide hij op gedempten toon tot Charles. Maar ik ken deze soort vestingen ! De schijn bedriegt hier en ik geloof wel, dat ik in dit bolwerk tot bescherming van andermans millioenen eenige zwakke plekken zou kunnen aanwijzen. Maar daarvoor komen wij nu niet. Wij komen — althans voor het oogenblik — als fatsoenlijke leden der Maatschappij. Wat het later zal worden — moet de toekomst maar uitwijzen.

— In ieder geval, Edward, zullen wij dien vervloekte Nicholson den voet dwars zetten !

— Een voortreffelijke opmerking, Charles, waarvan het mij spijt, dat ik die niet zelf heb gemaakt, zeide Raffles met een flauwen glimlach.

Onder het spreken waren de beide vrienden de koetspoort doorgegaan en betraden nu de marmeren treden van een lage stoep, die toegang gaf tot de zware deuren van het bankgebouw, waarbij een portier in een

eenvoudig livrei gekleed de wacht scheen te houden.

Hij kwam dadelijk op de beide bezoekers toe en vroeg :

— Waarmede kan ik de heeren van dienst zijn ?

— Wij wenschen den heer Airedale te spreken, antwoordde Raffles.

De portier nam hem scherp op, gelijk hij uit gewoonte deed met iederen bezoeker en zeide toen :

— Het is toch zeker voor zaken ?

— Dat spreekt vanzelf !

— Geldzaken ?

— In zekeren zin wel, mijn vriend, antwoordde Raffles, terwijl hij eenigszins ongeduldig de wenkbrauwen fronste.

— Mag ik uw naam weten ?

— Die doet er weinig toe, antwoordde Raffles bedaard. Gij kunt aan mijnheer Airedale zeggen, dat twee particuliere detectives hem wenschen te spreken — over een zaak waarvan hij zelf den ernst zal kunnen beseffen.

De portier was op het hooren van deze woorden verschrikt achteruit gedeinsd.

Geen wonder, want het woord « detective » moest in een huis als dit wel een onaangename klank hebben.

Hij herstelde zich echter spoedig en vroeg :

— Is mijnheer Airedale van uw komst verwittigd ?

— Neen, hij verwacht ons niet !

— Dan zult gij eenige oogenblikken moeten wachten, want er is juist een bezoeker bij mijnheer Airedale.

— Dan zullen wij wachten, hernam Raffles kalm.

— Wees zoo goed, in deze wachtkamer te gaan !

De twee vrienden volgden het verzoek op, maar zij moesten bijna een half uur wachten, gedurende welken tijd zij zich vermaakten met het doorbladeren van eenige der talloze financiële en economische tijdschriften, die op de leestafel van het wachtvertrek verspreid lagen.

Eindelijk trad de portier weder binnen en verzocht hen hem te willen volgen.

Hij bracht hen door een groote vestibule, die door alle verdiepingen van het huis heen reikte, een breede trap op, en gaf hen op de eerste verdieping over aan een loopjongen die hen naar de particuliere werkkamer van den bankier bracht.

Hij diende de beide bezoekers aan, die een oogenblik later tegenover Henry Aire-

dale, een der rijkste bankiers van Londen stonden.

Airedale was het type van den Londen-schen geldman, met een eenigszins sceel gelaat, vierkante kaken als een bulldog, witte bakkebaarden die geen bakkebaarden meer wilden zijn en een bijna kaal hoofd waarop de weinige haren echter met de uiterste zorg waren verdeeld.

Hij zat achter een met papieren beladen buitengewoon groote schrijftafel die met rood laken bekleed was en speelde met zijn in donker, zwaar gevatte bril, terwijl hij de beide binnentredenden uit zijn kleine zwarte oogen een doordringenden blik toewierp.

Op eenige afstand zat zijn secretaresse voor een schrijfmachine.

— Gij zijt detectives ? vroeg Airedale ten slotte, terwijl hij het logge gevaarte op zijn neus plaatste.

— Om u te dienen, mijnheer.

— Mag ik vragen waarom ge mij persoonlijk hebt willen spreken ?

— Omdat de zaak waarvoor wij komen wellicht van groot belang kan zijn, antwoordde Raffles terwijl hij tevens een blik op de secretaresse wierp, een mooi, jong meisje van omstreeks zes en twintigjarige leeftijd met prachtig zwart haar.

De bankier had de richting van dien blik gevolgd, en zeide eenigszins korzelig :

— Gij kunt vrijuit spreken, mijnheer ! Deze dame is mijn secretaresse.

— Dat geloof ik gaarne, mijnheer Airedale, zeide Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Ik zou mij echter wel de vraag willen veroorloven, alvorens ik tot het doel van mijn bezoek kom, of zij reeds lang in uw dienst is — waarmede ik natuurlijk hoegenaamd niets onaangenaams bedoel.

De bankier had de wenkbrauwen gefronst, maar de secretaresse stond zonder een woord te spreken op, verliet geruisloos het vertrek door een tweede deur.

— Ik moet zeggen, dat ik uw wijze van optreden niet kan billijken, mijnheer, te meer daar ik nog niet eens weet wat gij van mij wilt riep Airedale toornig uit. Miss Violet Umpire is reeds bijna een vol jaar in mijn dienst, en dat tot mijn tevredenheid !

— Een vol jaar ? herhaalde Raffles ironisch dat is inderdaad buitengewoon lang. Laat mij u echter mogen zeggen, mijnheer Airedale, dat ik in mijn praktijk kassiers

gekend heb, die zeven en twintig jaar bij een en dezelfde patroon waren geweest, en hem in het acht en twintigste voor een burgermansvermogen in den nek zagen, waarmede ik alleen maar wil zeggen, dat men den dag nooit voor den avond moet prijzen !

De bankier haalde ongeduldig de schouders op en wilde wat zeggen, maar Raffles vervolgde onverstoort.

— Het spreekt vanzelf dat ik er niet aan denk ook maar eenigen twijfel te koesteren aan de betrouwbaarheid uwer secretaresse — maar voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast, twee joden weten wat een bril kost, en wie zich brandt moet op de blaren zitten.

Airedale keek den gewaanden detective met groote oogen aan en scheen blijkbaar in beraad of hij den man zou verzoeken om heen te gaan of niet.

Daarop haalde hij onverschillig de schouders op en zeide.

— Gij kunt zeggen, wat gij wilt, mijnheer. De aanbevelingen van Miss Umpire waren voortreffelijk, en zij is volkomen voor haar taak berekend.

— Zooveel te beter ! hernam Raffles droogjes. Ik zeg maar — wie boter op zijn hoofd heeft moet niet in de zon loopen, en de kruik gaat zoolang te water tot zij breekt. Het is niet om iets kwaads te zeggen van uw secretaresse — maar...

Een woedende vuistslag op de tafel deed hem ophouden.

Airedale was nu zeer rood in zijn gezicht geworden en schreeuwde :

— Voor den duivel, mijnheer, zeg ronduit, wat gij van Miss Umpire te zeggen hebt want daarvoor komt gij zeker ! Houdt uw zotte spreekwoorden voor u en ga regelrecht op de zaak af. Wat hebt gij ten hare laste in het midden te brengen ?

— Minder dan niets, mijnheer Airedale, antwoordde Raffles rustig. Ik ben alleen maar een weinig wantrouwend uitgevallen en ik weet waar Abraham de mosterd

haalt ! Ik laat mij geen knollen voor citroenen verkoopen en wie mij wil vangen moet vroeg opstaan !

Met stijgend ongeduld had de bankier naar deze uiteenzetting geluisterd, en Charles keek met innerlijke verbazing naar zijn vriend, daar hij zich volstrekt niet kon begrijpen, wat deze breedsprakigheid feitelijk te beteekenen had.

Maar Raffles was onder het spreken ongemerkt naar de deur geschoven waardoor de secretarisse verdwenen was.

Hij was er nu met een sprong bij, en rukte haar eensklaps open.

Hij keek een oogenblik in het aangrenzende vertrek, en deed de deur toen weer langzaam dicht, terwijl een glimlach om zijn dunne lippen verscheen.

Daarop mompelde hij half voor zich heen :

— Nu doorschouw ik de zaak, zooals de keukenmeid zei, toen de bodem uit de pan viel.

— Welke zaak, mijnheer ? Welke keukenmeid ? Welke pan ? briede de bankier, terwijl hij zijn woorden opnieuw vergezeld door een vuistslag deed gaan. Wat hebt gij daar gezien ?

— Een leege kamer, mijnheer Airedale, niets dan een leege kamer ! antwoordde Raffles zoetsappig. Zooals de waard is vertrouwt hij zijn gasten ! Geen koe zoo bont of er is een vlekje aan !

Airedale liet zich met een machteloos gebaar achterover in zijn stoel vallen.

Eindelijk vond hij de kracht om te zeggen :

— Gij zijt een merkwaardige detective ! Wilt ge mij nu eens eindelijk zeggen wat ge hier komt doen ?

— Daar kom ik toe, mijnheer Airedale, daar kom ik toe ! Haastige spoed is zelden goed. Wie het onderste uit de kan wil hebben, krijgt het deksel op zijn neus. Ik wilde u maar even komen zeggen, dat ik sterke vermoedens heb, dat men u binnenkort zal willen bestellen !

HOOFDSTUK VI

MIJNEN EN CONTRA-MIJNEN

Bij het hooren van deze woorden deed Airedale zijn mond zoover open, als zijn kaken het hem veroorloofden, en zelfs nog een weinig verder, en bleef Raffles eenigen tijd met uitpuilende oogen aanstaren.

Toen sloot zijn mond zich weder langzaam, als twee sluitdeuren die worden dichtgedraaid — hij hapte eenige malen naar adem, als een visch die op het droge ligt en kreunde toen :

— Mij bestelen ? Weet gij het zeker ? Wanneer ? Wie ? Waarom ?

— Ik kan u helaas op al die vragen geen antwoord geven, mijnheer — behalve natuurlijk op de laatste. De reden van een diefstal is meestal deze, dat de dief zich verrijken wil.

— Maar wat weet gij dan, mijnheer ? Welke zijn uw vermoedens ? Wat hebt gij ontdekt ? Wanneer moet die diefstal plaats vinden ?

— Ik herhaal, mijnheer Airedale, dat gij waarschijnlijk op die vragen beter antwoord zult kunnen geven dan ik, hernam Raffles.

Hij keek om zich heen en trok toen een stoel naar zich toe, terwijl hij Charles wenkte om hetzelfde te doen.

— Gij neemt mij immers niet kwalijk, dat wij even plaats nemen, mijnheer Airedale ? vroeg hij.

— Neem het mij niet kwalijk, dat ik u nog geen stoel gepresenteerd heb, stamelde de bankier, die blijkbaar zeer zenuwachtig was.

— O, het heeft niets te beteekenen !

— En zeg mij dan nu wat gij weet, mijnheer — of wat gij van mij wenscht te weten ! riep de bankier uit, die blijkbaar op heete kolen zat.

— Dat zal ik u zeggen ! De wijze waarop wij het plan ontdekt hebben doet er niet toe, want wij verklappen natuurlijk niet gaarne beroepsgeheimen. Wij zijn door een toeval op de hoogte gekomen van een onderneming, die — die uw zaak ten nauwste kan raken, tenminste als wij ons niet vergissen, wat iedereen overkomen kan, want de beste stuurliu staan aan wal.

Hij wachtte even en wierp Airedale van onder zijn half neergeslagen oogleden een scherp, onderzoekenden blik toe.

Toen vervolgde hij, op den man af :

— Waart gij misschien voornemens op den 17en van deze maand een of andere belangrijke zaak af te handelen — geld te ontvangen — goud te verzenden, of iets dergelijks ?

Airedale schoof zijn stoel met een ruk achteruit en werd zeer bleek.

Toen vroeg hij, stotterend van aandoening en drift :

— Hoe weet gij dat... ik wil zeggen : Waarom gelooft gij dat ?

Maar Raffles wist reeds dat hij op het goede spoor was !

Zijn scherpe blik had de verandering op het gelaat van Airedale waargenomen en zijn gebaar van schrik verrast.

Hij antwoordde dan ook rustig :

— Ik zie, dat onze vermoedens dus toch juist waren, en ik zou u wel willen vragen ons ronduit met ja of neen te antwoorden. Dat is in uw geval het beste wat gij doen kunt — tenminste voorloopig, voegde hij er op zachten toon aan toe.

De bankier scheen even in tweestrijd te verkeeren.

Toen viel hij uit :

— Ik kan mij niet voorstellen, hoe dit wereldkundig kan zijn geworden ! Ik meende het zoo goed geheim te hebben gehouden, dat het menschenlijker wijze gesproken uitgesloten was dat anderen het zouden te weten komen !

Ja, mijnheer, het is waar — aanstaanden Zaterdag wordt voor ons een belangrijke dag.

— Mag ik vragen in welk opzicht ? ging Raffles onverstoort voort.

— Gij schijnt er al veel van te weten — ik geloof dat ik het beste doe het u maar te zeggen ! Op 17 Mei zouden wij een grooten voorraad ongemunt goud, ten bedrage van ruim achttien millioen pond sterling naar Frankrijk verzenden, wel en naar het « Credit Lyonnais ». Bij mijn weten dragen alleen de procuratiehouder, de eerste kas-

sier, de boekhouder en ik zelf van dit voornemen kennis.

En is het uitgesloten, dat een van de drie andere heeren wat loslippig is geweest ?

— Dat acht ik volkomen onmogelijk, mijnheer ! riep Airedale uit. Eerder zou ik aannemen, dat ik zelf het geheim verraden had !

— Hoe zoo ?

— Wel, de procuratiehouder is een mijner oudste vrienden en ik werk reeds meer dan 35 jaar met hem samen, de eerste kassier is een man van 76 jaar, die 52 jaar in dienst van mij en dien van mijn vader is geweest, en ook de boekhouder heeft bijna 40 dienstjaren. Ik herhaal het u, ik zou eerder mijzelf wantrouwen dan een van hen !

Toch moet het geheim zijn uitgelekt, mijnheer Airedale, of om juist te zijn — die het er op toeleggen achter uw geheimen te komen.

Airedale had zijn zakdoek uit zijn zak gehaald en bette er zijn voorhoofd mee.

— Vreeselijk ! steunde hij.

— Ik erken, dat het onaangenaam is, mijnheer Airedale, vervolgde Raffles rustig. Hebt gij soms vermoedens ?

Airedale tastte naar zijn hoofd en wiegde zijn bovenlichaam heen en weder, zooals men het in den dierentuin wel door de ijsberen ziet doen.

— Ik kan niet meer denken, stamelde hij. Het is ontzettend — ik kan niet geregeld nadenken — wie kan zoiets denken — ik heb wel zeventig man personeel, hoe kan ik weten, wie mij zoo schandelijk bespionneert ?

— Ik erken dat het lastig is, mijnheer Airedale. Maar toch zal het noodzakelijk zijn, dat gij daar achter komt, als gij er tenminste op gesteld zijt, de bedriegers in handen te krijgen.

— Natuurlijk ben ik dat, riep Airedale uit. Ik zal ze in het tuchthuis laten sleeten. Ik zal hen ten strengste laten straffen. Die booswichten. Die schurken.

— Ik kan mij volkomen deze reeks verwijten begrijpen, mijnheer Airedale ; hernam Raffles langs zijn neus weg, maar ik moet u er opmerkzaam op maken dat zij ons niet veel verder brengen. Als gij werkelijk niet weet of vermoeden kunt wie van uwe beampten op slinksche wijze achter uw geheim is gekomen, dan is er slechts een middel om het nog te ontdekken !

— Noem mij dat middel, mijnheer ! riep

Airedale haastig uit.

— Gij hebt niets anders te doen dan mij tijdelijk in dienst te nemen, zoogenaamd als een uwer employé's.

— Met welk doel als ik vragen mag ?

— Natuurlijk met het doel om op mijn beurt als spion te kunnen optreden.

— Dat is goed gevonden. Wanneer wilt gij beginnen ?

— Aanstonds, mijnheer Airedale. Tijd is geld.

— Gij zijt particulier detective ? Vindt gij het noodzakelijk, dat ik Scotland Yard waarschuw ?

— Ik zou u in overweging geven, dat nu nog na te laten. Wij kunnen het naderhand altijd nog doen. Voor het oogenblik geloof ik dat het beter is dat de zaak onder ons blijft. Ik wil volstrekt geen kwaad zeggen van Scotland Yard, maar die heeren zijn nog al praatziek en hebben de betreurenswaardige gewoonte dadelijk overal de pers bij te halen. Gij kunt u wel voorstellen, dat dit in ons geval zeer onaangename gevolgen kan hebben.

— Gij hebt gelijk — dat ben ik met u eens. Goed dan, ik beloof u dat ik de zaak voorloopig geheim zal houden — maar gij kunt mij natuurlijk niet euvel duiden, dat ik mijn maatregelen neem, om het vervoer van de goudzending te beveiligen.

— Daarin ben ik het geheel met u eens, mijnheer Airedale. Ik zou in uw geval niet anders handelen. Mag ik u vragen of de wijze waarop het vervoer zal plaats hebben bij de drie heeren, die gij zooeven genoemd hebt, bekend was ?

— Ja zeker — dat wil zeggen : bij den procuratiehouder. Hij had het zelfs op schrift staan.

— Dan zijn wij al heel wat verder. Ik verlaat u dus nu aanstonds met mijn kameraad, en ik keer onder een andere gedaante terug, want misschien heeft men mij hier wel zien binnengaan.

— Wanneer kunt gij terug zijn ?

— Over een uur hoogstens.

— Ik zal u verwachten en u nog vanmiddag in dienst stellen. Wat dunkt u van de betrekking van 2e klerk ?

— Ik vind het uitstekend. Kom mede, kameraad, dan zullen wij de val voor de heeren gaan opzetten.

Raffles en Charles maakten een buiging voor den bankier, die blijkbaar nog steeds niet van zijn schrik hersteld was en verliet daarop het vertrek.

Zij daalden snel de trap af, werden beneden door den portier uitgelaten en stonden even later weer op straat.

Raffles wenkte een auto, die hen spoedig tot dicht bij hun villa in de Cromwellstreet zou brengen.

Zoodra het voertuig zich in beweging had gezet zei Charles :

— Wat was er eigenlijk met die secretaresse ?

— Oh, niet veel bijzonders — de jonge dame had in de verlaten zijkamer staan luisteren. Toen ik de deur opentrok zag ik haar japon juist door de kier van een tweede deur verdwijnen.

— Maar dan is hier sprake van een heel complot, Edward.

— Het scheelt althans niet veel, en ik wil mijn heele leven detective blijven inplaats van gentleman en inbreker als Nicholson hier niet de hand in het spel heeft.

Het gelaat van Charles betrok zoodra hij den naam hoorde noemen van den man dien Raffles als zijn doodsvijand moest beschouwen, van den Koning van de Misdad en die met den Grooten Onbekende in een strijd op leven en dood was gewikkeld, waarbij geen der beide partijen van toegeven wist.

Professor Nicholson was de man, die als geleerde een zeer grooten naam in de wetenschappelijke wereld, niet alleen in Engeland maar ook ver buiten de grenzen en van wien zeker niemand een oogenblik zou durven vermoeden, dat hij een der gevaarlijkste misdadigers van de geheele wereld was.

— Zou je werkelijk denken, dat hij hierbij betrokken is ? vroeg de jonge man na eenige oogenblikken.

— Ik durf er althans heel wat onder verdedden Charles. Het ruikt een uur in den wind naar Prof. Nicholson. Het is geheel en al zijn werkwijze.

— Dat is zoo. Het is reeds eenige malen voorgevallen, dat hij op deze manier een goeden slag heeft voorbereid bij verschillende bankiers. Hoe hij aan de noodige papieren en aanbevelingen weet te komen is een raadsel, maar hij heeft ze, dat is zeker.

— Het gezicht van die secretaresse kwam mij aanstonds bekend voor, hernam Raffles. Ik meen haar eens ontmoet te hebben in een dievenkelder geruimen tijd geleden. Het is waar, dat zij toen geen zwart

haar had maar blond, maar dit is geen kunst meer om dat kind een ander haarkleur te geven.

— Zou zij het dan zijn, die het plan ontdekt had ?

— Dat is natuurlijk niet uitgesloten maar Nicholson is wel de man er naar om meer pijlen op zijn boog te hebben. Ik vermoed dus dat er onder het andere personeel nog wel iemand zal zijn, of wie weet wel meer personen die bij de zaak betrokken zijn, en die door Nicholson bij wijze van spionnen in de vesting zijn geplaatst waarbij natuurlijk verondersteld, dat we hier inderdaad met mijn geslepen vijand te maken hebben. Dat zal trouwens spoedig genoeg blijken.

— Toen je die secretaresse zag wegloopen, waarom heb je Airedale toen niet direct gewaarschuwd ?

Raffles wierp een spottenden blik uit zijn koele grijze oogen toe.

— Dat zou niet zeer verstandig geweest zijn, zeide hij glimlachend. Tenslotte zou het mij waarschijnlijk zeer moeilijk geweest zijn om bewijzen bijeen te zamelen, want Nicholson is zoo glad als een aal — en ten tweede zou ik dan denkelijk mijn eigen ruiten hebben ingeworpen, want in geval van een arrestatie zou de zaak natuurlijk aanstonds ruchtbaar worden bij de politie — en dan zou mijn rol hier uitgespeeld zijn. Je begrijpt dat ik daar geenszins op gesteld ben, om doorzichtige redenen. En ten slotte geeft het mij veel meer vermaak, als ik de zaak teneinde toe kan volgen en het plan van onzen Nicholson op het laatste oogenblik in duigen kan doen vallen — hem den buit als het ware voor den neus weggapen. Ik geef je de verzekering Charles, dat er weinig zulke aangename gewaarwordingen zijn, dan iemand anders de kastanjes voor ons uit het vuur te laten halen — vooral als die andere je doodsvijand is.

Charles had zwiingend geluisterd.

Hij begreep zeer goed alle gevaren die verbonden waren aan de onderneming welke Raffles blijkbaar zoeven op touw had gezet, en waarvan hij zelf de bijzonderheden nog niet kende.

Hij maakte echter geen enkele opmerking, en daar ook Raffles in zijn eigen gedachten verdiept bleef bereikten zij zwiingend de plek waar de auto stil stond, na een rit van ongeveer een kwartier.

Zij legden den verderen afstand naar de villa te voet of, en het duurde niet lang of

Raffles was bezig zich in zijn slaapkamer opnieuw te vermommen.

Charles keek daarbij toe, en verwonderde zich voor de zooveelste maal over de buitengewone bekwaamheid welke Raffles hierbij ten toon spreide.

Zijn gelaat veranderde niet alleen, maar het was tevens alsof zijn geheele gedaante inkromp, of hij magerder werd, of zijn borst inviel, en zijn schouders optrokken.

Nauwelijks een half uur later wendde Raffles zich om en zeide glimlachend.

— Hoe vindt je het ?

— Bewonderenswaardig ! riep Charles uit.

En met recht mocht hij dien uitroep slaken, want voor hem stond het type van een aftandsch Londenschen cityklerk, die zijn eerste jeugd achter zich heeft — een verschrompeld, droog, ineengedoken mannetje met zeer weinig sluik haar dat ternauwernood een glimmenden puntschedel bedekte, een groezelige gelaatskleur, en een kleinen, stompen neus, waarop een groote

stalen bril prijkte.

Hij droeg een zwart pak, kaal op de naden hier en daar, en waarvan de broek hem te kort en te nauw was, zoodat men daaronder zijn sokken zag uitkomen.

Zijn toilet werd voltooid door een zeer klein bolhoedje, glimmend van ouderdom, en een tiental jaren met de mode ten achteren.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is tijd om te gaan, beste Charles.

— Maar wat is nu eigenlijk mijn rol Edward ? vroeg Charles.

— Jouw rol is voorloopig om niets te doen en kalm af te wachten, antwoordde Raffles lachend. Natuurlijk zou ik je hebben meegenomen, om daarginds met mij op post te staan, maar bij een dergelijke onderneming, waar het alleen maar op groote oplettendheid aankomt, is men beter alleen.

— Wanneer zie ik je terug ?

— Ik denk nog vannacht, maar het zal wel een uur of drie of vier worden.

HOOFDSTUK VII OP POST

Op de minuut af een uur na zijn vertrek stond Raffles opnieuw verlegen met zijn hoed tusschen de vingers ronddraaiend voor den bankier, die geruimen tijd noodig had alvorens hij zich liet overtuigen, dat deze afgewerkte aamborstige klerk met zijn smalle borst en zijn gebogen rug dezelfde was als de krachtige gespierde detective, die zestig minuten geleden tegenover hem had gestaan.

Toen hij eindelijk van zijn verbazing gekomen was vroeg hij :

— Gij zijt het dus werkelijk ? Nu, ik moet zeggen, dat gij eer van uw werk hebt ; als gij mij zooveel uw penning niet hadt laten zien en mij niet alle bijzonderheden nogmaals hadt verteld, dan zou ik het zeker niet geloofd hebben, dat gij het waart.

— En kan ik nu aanstonds aan het werk

gaan, mijnheer ?

— Aanstonds. Het treft bijzonder goed, dat ik juist heden een klerk heb moeten wegzenden.

Het gelaat van Raffles betrok.

— Wegzenden ? Hebt gij een klerk weggezonden ? riep hij verschrikt uit. Weet gij wel zeker dat dat niet de spion was, die het er op had aangelegd om weggezonden te worden ?

Airedale schudde ontkennend het hoofd.

— Daar behoeft gij geen vrees voor te koesteren, zeide hij. Het was een oude man, die niet langer meer deugde voor zijn werk. Ik had hem al 19 jaar in dienst. Hij verschreef zich in den laatsten tijd. Hij beweerde, dat hij thuis allerlei ellende had met een zieke vrouw en dat hij daardoor zijn aandacht niet bij zijn werk kon bepalen, maar met zulke dingen kan ik mij

natuurlijk niet in laten. Dat zijt ge zeker met me eens ?

Raffles keek den bankier eenige seconden strak aan.

Er verscheen een ijskoude blik in zijn oogen en zijn lippen trokken zich verachtelijk samen.

Hij voelde een namelooze walging bij zich opkomen voor dezen schatrijken man, die zelf niet wist hoe rijk hij wel was, en die een armen klerk aan den dijk zette, die hem de beste jaren van zijn leven had gewijd en nu als een uitgeknepen citroen werd weggeworpen.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheerschen en antwoordde zoetsappig :

— Ik zou in uw plaats zeker niet anders hebben gedaan mijnheer. Wie niet werken kan, moet maar naar het oudemannentjeshuis, ha, ha !

— Ik zie met genoegen, dat gij er evenzoo over denkt als ik ! riep de bankier uit, terwijl hij zich over zijn witte bakkebaarden streek. Wees zoo goed mij te volgen, dan zal ik u naar de werkzalen brengen.

— Ik ben geheel tot uw dienst. Maar wat ik zeggen wilde — ik heb uw secretaresse hier niet aangetroffen, is zij reeds naar huis ?

— Neen, zij gaat eerst om 6 uur.

— Waar is zij dan op het oogenblik ?

— Zij heeft eenige uren verlof gevraagd teneinde een ziek familielid te mogen bezoeken.

— Dat bevalt mij niet ! bromde Raffles tusschen de tanden. Ik heb een hekel aan zieke familieleden. Het lieve kind zal mij toch hoop ik niet verdenken ?

Raffles dacht nog na over deze vraag, toen hij reeds op den drempel stond van een zeer groote zaal, die haar licht uit een vijftal ramen ontving die op de straat uitzagen en die blijkbaar met stevige ijzeren luiken konden worden afgesloten.

Hier zat het grootste gedeelte van het personeel te werken, een vijftigtal klerken, boekhouders, kassiers, typisten en andere employé's.

Bijna de geheele rechterwand van deze zaal was doorbroken met de loketgaten en grensde aan een breede vestibule, die voor het publiek toegankelijk was, hetwelk daar kwam voor allerhande wisselzaken, prolongaties, verzilveren van coupons en andere bankaangelegenheden.

Dichtbij die loketten zaten de hoofdklerken, de kassiers en ook de boekhouder.

Achter in de zaal bevond zich een deur, die correspondeerde met de werkkamer van den procuratiehouder en die juist tegenover de toegangsdeur gelegen was.

Raffles had dit alles met een oogwenk gezien, terwijl hij schuw met gebukt hoofd naar de plaats ging, welke Airedale hem aanwees.

Deze wenkte den boekhouder, den hoofdkassier en zeide op onverschilligen toon :

— Dit is onze nieuwe man, Hudson. Hij is met het werk bekend. Geef hem voorloopig maar wat over te schrijven.

De beide bankbeambten bogen, stelden den nieuweling eenige vragen en begaven zich toen weder naar hunne plaatsen, want het was het drukste oogenblik van den dag.

Raffles zette zich ijverig aan het werk, dat hem was voorgelegd — maar toch niet zoo ijverig, of hij vond gelegenheid zijn omgeving zeer nauwkeurig op te nemen.

Hij bestudeerde met grooten ijver alle gezichten, die hij van zijn plaats kon waarnemen, maar dit bracht hem niet veel verder.

Hij trachtte vruchteloos een wenk, een geheim teeken eenige gefluisterde woorden te verrassen tusschen twee der klerken.

En spoedig had hij begrepen, dat hij op deze wijze niet veel verder zou komen.

— Dan zullen wij eenvoudig wat wachten, bromde hij bij zich zelf. Het is goed, dat ik wat levensmiddelen bij me heb gestoken, zoodat ik hier niet van honger behoef om te komen. Het zal echter noodzakelijk zijn, dat ik den edelen bankier en den procuratiehouder op de hoogte breng van mijn plannen.

Raffles vond gelegenheid dien middag de groote werkzaal te verlaten en een kort gesprek te voeren met Airedale en den procuratiehouder.

En daarop begaf hij zich weder gerustgesteld op zijn plaats en wachtte daar kalm het sluitingsuur af.

De zesde slag van de groote klok was nauwelijks koud, of men hoorde alom de rekenmachines hun laatsten ratel afkraken, laden toeflappen en het geritsel van de papieren, die werden weggeborgen.

Het personeel maakte zich gereed om naar huis te gaan.

De loopjongens, de klerken en de typistes waren er het eerste bij, om deze plek van arbeid te ontvluchten.

De nieuwe bediende was echter een treuzelaar, want hij was een der laatsten, die

in het vertrek achterbleef. Je kon het hem aanzien dat hij niet met zijn tijd meekon.

Hij had zorgvuldig zijn morsmouwen afgedaan, zijn pen schoongewischt met de zorgvuldigheid van een chirurgijn die zijn instrumenten reinigt, zijn papieren met groote zorg gerangschikt en weggeborgen, en eindelijk zijn goed genomen van het groote kleerenrek, dat tegen een der wanden was gezet.

— Als je altijd zoo vlug bent, Hudson, dan houd ik je hier niet lang, riep de kassier hem toe, dwars door de nu verlaten zaal, terwijl hij als en der laatsten zelf bezig was zijn kas op te maken, teneinde aanstonds het ontvangen geld en de effecten in de safe te gaan bergen.

Raffles mompelde iets onverstaanbaars en verliet op zijn beurt het vertrek.

Langzamerhand begon de schemering te vallen en in de breede gang, die dwars door het gebouw liep.

Zonder zich te overhaasten volgde Raffles deze gang, totdat hij de groote vestibule met de loketten bereikte, sloop toen geruisloos en diepbukkend voorbij deze loketten door de vestibule, zoodat men hem uit de klerkzaal onmogelijk kon zien, en bereikte zoo langs een omweg de kamer van den procuratiehouder.

Deze scheen hem reeds verwacht te hebben en sloot zorgvuldig de deur achter hem.

— Hebt gij iets verdachts ontdekt? vroeg hij.

— Neen, mijnheer. Ik moet erkennen, dat het zeer moeilijk gegaan zou zijn. Ik hoop echter dat ik vanavond wat wijzer ben. Zoudt gij mij op een paar vragen willen antwoorden?

— Met genoegen!

— Mijnheer Airedale heeft mij medegegeeld dat gij het plan der verzending op papier hebt gezet. Wilt ge mij zeggen, wanneer ge dat gedaan hebt?

— Gisteren.

— Wat hebt ge er mede gedaan? Hebt ge het misschien in gindsche schrijftafel gesloten?

— Daarin ligt het sedert vanmorgen, mijnheer. Tot dien tijd heb ik het bij mij gedragen.

— Het is dus onmogelijk dat iemand er kennis van kan hebben genomen.

— Dat is volkomen buitengesloten.

— Kunt ge mij in de buurt van dit vertrek misschien een plek aanwijzen, waar ik

mij verschuilen kan — en waar ik het toch niet te benauwd zal hebben?

De procuratiehouder scheen zich even te bedenken.

Toen antwoordde hij haastig:

— In de groote vestibule bevinden zich een aantal zeer diepe kasten, waarvan de meesten echter niet gebruikt worden. Misschien zoudt ge u in een daarvan verdekt kunnen opstellen.

— Zijn die kasten tegenover de deur van uw vertrek gelegen?

— Schuin er tegenover, mijnheer, aan de andere zijde van de vestibule, die echter minstens vier meter breed is. Maar waarom vraagt ge dat eigenlijk? Ge vermoedt toch hoop ik niet dat men zal trachten het plan van het vervoer te stelen?

— Voor zoo ezelachtig zie ik de schelmen niet aan, die het op het ongemunt goud van uw patroon voorzien hebben mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Als zij dat deden zouden zij natuurlijk hun eigen spel bederven. Maar het is wel mogelijk dat zij er eens een kijkje in gingen nemen.

— Maar als ge daarvoor vreest, mijnheer, dan neem ik het plan aanstonds uit mijn schrijftafel, riep de procuratiehouder verschrikt uit, terwijl hij reeds een stap naar het meubel deed.

Maar Raffles hield hem met een gebaar terug.

— Als ge dat doet, mijnheer, dan zoudt gij het zijn, die het spel zou bederven, zeide hij. Wellicht zoudt ge dan het goud kunnen beveiligen — maar de schelmen die het willen stellen, zouden ontkomen.

— Maar ik kan toch het papier niet onbeschermd laten liggen.

— Het is niet onbeschermd, mijnheer — want ik houd er de wacht bij, zeide Raffles kalm. En nu zult ge wel zoo goed zijn, mij die kasten aan te wijzen, want ik moet mij zoo spoedig mogelijk verschuilen. Ik zou echter willen vragen vooral niets aan uw gewoonten te veranderen want anders maken wij de bandieten schuw — en dat zou jammer zijn.

Onder het spreken hadden de beide heeren het vertrek verlaten.

Zij staken nu de met groote marmereen zerken geplaveide vestibule over waar zich op dit oogenblik niemand meer bevond, daar het bankgebouw reeds om half zes voor het publiek gesloten was.

Snel onderzocht Raffles de kasten, waar-

van er een viertal vlak naast elkander waren gelegen, schuin tegenover de deur van het vertrek hetwelk zij zooeven verlaten hadden.

Zij hadden alle een zeer eenvoudig slot en uit alle stak en sleutel.

De kasten waren geheel ledig op enkele emmers en bezems na, zeer waarschijnlijk behorende tot de uitrusting van de schoonmaaksters die iederen dag het geweldige gebouw moesten schoon maken.

Raffles opende een der kasten, waarvan hij de deur zoodanig kon openen dat hij door een kleine kier juist de deur van het vertrek van den procuratiehouder kon zien, en wendde zich toen tot deze met de woorden :

— Nu wil ik u niet langer ophouden, mijnheer. Wij mogen volstrekt geen argwaan baren, ik kan het hier best uithouden.

— Maar zult ge niet hongerig worden ? Wilt ge niet wat eten ?

— Geeft u geen moeite mijnheer — ik heb op alles gerekend. Ik zou desnoods een beleg van verscheidene dagen kunnen doorstaan.

— En als er iets gebeurt ? Als er werkelijk iemand mijn kamer tracht binnen te dringen ? Zult ge dan alarm maken ?

— Ik zal zoo stil als een muisje blijven, en mij in het geheel niet verroeren, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Ik zeg u nogmaals dat de begeerigen naar uw goud volstrekt geen argwaan mogen koesteren, anders valt ons geheele plan in duigen ! Morgen vroeg zal ik u het resultaat van mijn nachtwaken wel meedeelen.

Hij knikte den procuratiehouder nog eens toe, ging de kast binnen, na den sleutel aan de buitenzijde uit het slot te hebben genomen en bevond zich nu in een donkere ruimte, waarin volstrekt niets te onderscheiden was, ongeveer twee meter hoog, anderhalve meter diep en ruim een meter breed.

— Het is niet het aangenaamste verblijf wat men zich denken kan, bromde Raffles voor zich heen, maar ik heb niet veel keus. Wij moeten er maar van maken, wat er van te maken is.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat en zag nu dat hij juist de deur aan de overzijde kon zien.

— Mooier kon het al niet, zeide hij. Als de vriend, dien ik hier verwacht geen geest is, dan zal ik hem wel zien passeeren. Door

de andere deur zal hij moeilijk kunnen binnentreden — en als hij het toch probeert, zal ik wel wat hooren. En laat ons verder onze ziel in lijdzaamheid bezitten.

Raffles legde zich op den bodem van de kast neer en wachtte.

Hij wachtte met het geduld van een kat.

Nu en dan bracht hij het oog voor het sleutelgat maar het duurde niet lang of hij kon weinig meer onderscheiden, daar de vestibule slechts door een enkele elektrische lamp verlicht werd, die veel verder in de gang hing.

Zoo verliep het eene uur na het andere.

Het was doodstil in het grootte bankgebouw en Raffles hoorde niets dan nu en dan het flauwe gerucht van eenige muizen die blijkbaar in deze kast hun verblijfplaats hadden opgeslagen.

Hij durfde zijn eigen lamp niet aan te knippen uit vrees, dat het schijnsel wellicht buiten de kast te zien zou zijn.

Toen hij gevoelde dat eenig voedsel hem wel te stude zou komen, haalde hij wat brood en kaas te voorschijn en deed daar zijn maaltijd mede.

Nauwelijks had hij gegeten of het scherp gehoor van Raffles meende zeer zachte voetstappen te hooren, die sluipend naderbij kwamen.

Hij was het er nog niet over eens, of hij zich misschien vergist had, toen een zwak lichtschijnsel onder de reet van de deur door in de kast binnendrong.

— Zoo, zoo — ik geloof dat daar onze vriend aankomt, mompelde Raffles in zich zelf. De schobbejak heeft zich natuurlijk laten insluiten en nu zijn schuilplaats verlaten ten einde op onderzoek uit te gaan.

Hij bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Juist zag hij hoe een donkere gedaante, in een eigenardig, muisgrijs en nauwsluitend gewaad gestoken, dat haar in de duisternis bijna onzichtbaar maakte door de vestibule sloop.

De gedaante droeg en kleine elektrische lantaarn, die een tamelijk helder licht verspreidde.

Nu en dan stond zij even stil, als om zich te vergewissen, dat zij niet gevolgd werd.

Er viel niet aan te twifelen of de gedaante liep regelrecht naar de deur van het vertrek van den procuratiehouder.

Daarvoor stond zij een ogenblik stil, en het geoeffend gehoor van Raffles ving het zacht gerammel op van een bosch loopers, die een voor een geprobeerd werden.

Na eenige minuten ging de deur langzaam open en de gedaante trad het vertrek binnen.

Blijkbaar om zich den aftocht te dekken, liet zij de deur openstaan, en plaatste de

lantaarn op een actenkast.

Raffles kon dit alles zeer duidelijk onderscheiden want het vertrek bevond zich bijna recht tegenover de schuilplaats van Raffles en hij kon een groot gedeelte van de kamer overzien.

HOOFDSTUK VIII HET PLAN VAN DE GOUDZENDING

Hij zag hoe de grijze gedaante zich naar de schrijftafel begaf, en aanstonds met groote bekwaamheid begon, de verschillende laden te openen.

Eindelijk scheen zij te hebben gevonden wat zij zocht.

Raffles zag dat zij een vel papier in de handen had en zich daarmede naar de elektrische lamp begaf teneinde bij het licht den inhoud beter te kunnen lezen.

Het licht viel nu juist op het gelaat van de gedaante en Raffles herkende aanstonds trekken van niemand anders dan Miss Violet Umpire.

— Ik had het moeten weten bromde Raffles voor zich heen. Zij knapt het werkje zelf op.

Inderdaad was het de secretaresse van Airedale, gekleed in een nauwsluitend tricot, dat haar bijna onzichtbaar maakte, en waardoor zij geen gevaar zou loopen met haar kleederen aan een of ander meubelstuk te blijven hangen.

Zij doorliep den inhoud van het papier; nam een blaadje papier van den lessenaar en schreef den inhoud over.

Dit alles had nauwelijks eenige minuten geduurd.

Daarop legde Violet Umpire het papier weder op zijn plaats, borg de copie in den grijzen handschoenen die zij droeg en sloot zorgvuldig weder alle laden.

Daarop nam zij de elektrische lantaarn op en verliet het vertrek.

Zij sloot de deur weder geruischloos, en aanvaardde den terugtocht.

Zij liep zoo zacht, dat haar schreden ternauwernood te hooren waren.

Een kat had het haar niet kunnen ver-

beteren!

— Een welonderwezen meisje, zeide Raffles tot zich zelf. Zij is waarschijnlijk reeds lang bij het vak, en het zou mij niets verwonderen, als Nicholson haar in eigen persoon had uitgezocht.

Het licht schijnsel verwijderde zich, zooals het gekomen was en een oogenblik later was alles weder in duisternis gehuld.

Raffles wachtte nog eenigen tijd en opende toen voorzichtig de deur van de kast.

Raffles sloop naar de deur van het vertrek van den procuratiehouder.

Hij opende haar zonder veel moeite en trad binnen, waarop hij zijn eigen elektrische lantaarn aanknipte en het schrijfbureau begon te onderzoeken.

Het duurde niet lang of hij had gevonden wat hij zocht.

In een der laden lag een met de machine geschreven vel papier, hetwelk een uitgewerkt plan bevatte van de wijze, waarop de millioenen ongemunt goud naar Parijs zouden worden verzonden.

— In auto's naar Dover — daar in een van de booten op Nederland overgeladen — en van Vlissingen over Brussel naar Parijs, per extratrein, las Raffles. Niet kwaad gedacht, al is het een omweg, zeide hij tot zich zelf. Maar iemand, die het plan kent heeft veel voor en een man als Nicholson zou hoogst waarschijnlijk wel gelegenheid hebben gevonden om op dien langen weg zijn slag te slaan en in ieder geval een groot gedeelte van het goud buit te maken. Die omweg is natuurlijk, om kapers op de kust op een dwaalspoor te brengen.

Hij legde het papier weder op zijn plaats,

sloot de lade, verliet het vertrek, deed de deur behoedzaam achter zich dicht en bleef toen een oogenblik in gedachten staan.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en raadpleegde het bij het licht van zijn lantern.

— Half drie ! bromde hij voor zich heen. Ik ben van oordeel, dat die jonge dame evengoed een paar uren vroeger had kunnen komen. Zij heeft mij van een groot deel van mijn nachtrust beroofd — dat hoop ik haar dan ook in te peperen. En nu moeten wij maar zien dat wij weggkomen, want het is geloof ik geen tijd om visites te maken. Wat ik te zeggen heb, zal ik zooals trouwens was afgesproken morgen aan onzen vriend Airedale mededeelen. Ik ben benieuwd naar zijn gezicht — als wij een paar dagen verder zijn.

Na deze alleenspraak verliet Raffles de vestibule en had spoedig het bankgebouw verlaten op een wijze, die wellicht de verwondering zou hebben opgewekt van den bankier of van iemand van zijn personeel, als zij haar hadden kunnen waarnemen, namelijk door een raam aan de tuinzijde.

Toen hij goed en wel veilig op straat stond, mompelde de Groote Onbekende.

— Ik begrijp niet goed waar ik gisteren avond mijn hersens had. Het is heel eenvoudig om in een bankgebouw achter te blijven, maar het valt moeilijker er weder uit te komen, als men toestaat dat de eigenaar zich kalm ter ruste begeeft en ons niet kan uitlaten.

Hij riep op straat de eerste de beste auto aan, die hem zooals zijn gewoonte was, niet ver van het heerenhuis in de Cromwellstreet weder afzette.

Een half uur later was Raffles in diepe rust.

Maar ofschoon hij veel later dan Charles was gaan slapen, dien hij niet had willen wekken, was hij toch weder de eerste die in de kleine eetzaal verscheen, welker ramen op het groote park uitzagen.

Hij behoefde echter niet lang te wachten want kort daarop trad Charles Brand het vertrek binnen.

Hij trad vroolijk op Raffles toe, schudde hem de hand en zeide :

— Ben je tevreden over je werk ? Je ziet er opgewekt uit, zou ik zeggen.

— Geen wonder, mijn jongen, want ik geloof, dat wij op het punt staan, vriend Nicholson een leelijke poets te bakken.

En nu deelde hij Charles in bijzonder-

heden alles mede, hetgeen er den vorigen nacht in het huis van den bankier was voorgevallen.

Charles had aandachtig geluisterd en vroeg, toen Raffles gereed was :

— En wat ben je nu van plan ?

— Dat is nog al duidelijk. Het is zoo eenvoudig als iets — wij laten vriend Nicholson in de waan, dat de goudzending werkelijk verzonden wordt op de wijze die op het papier vermeld staat — en wij laten Airedale een geheel ander plan maken.

— Je praat maar steeds van Nicholson en het is toch volstrekt niet zeker, dat hij dit plannetje heeft bedacht.

— Ik acht het integendeel zoo goed als zeker, Charles. Die zoogenaamde Violet Umpire is een zijner beste sujetten, dat herinner ik mij nog zeer goed, en hij gebruikt haar bij voorkeur voor dergelijke ondernemingen.

— Laten wij dan maar aannemen dat Nicholson het is, hernam Charles glimlachend. Hij zal natuurlijk aanstonds merken dat het plan veranderd is, en zal zich wel buiten schot weten te houden.

— Dat zal hij niet, als Airedale doet wat ik hem zal aanraden.

— En dat is ?

— Ik zal hem in overweging geven, wel degelijk op het vastgestelde uur en met dezelfde gelegenheid een aantal kisten naar het Credit Lyonnais te zenden — al zullen zij dan ook geen goud bevatten.

Charles barstte in lachen uit.

— Dat is prachtig verzonnen ! riep hij uit. De handlangers van Nicholson en misschien hij zelf wel, komen op de kisten af, als een vlieg op den strooppot, zij weten zich van een paar dier kostelijke voorwerpen meester te maken en de politie die op de loer heeft gelegen, vat hen in het nekvel.

— Zoo stel ik het mij inderdaad ongeveer voor, mijn jongen ! hernam Raffles glimlachend. Ik behoef je niet te zeggen, dat ik van harte hoop, dat professor Nicholson van de partij is. Het zou mij bepaald genoeg doen, als dat gevaarlijk heerschappij gedurende eenige jaren van het toneel verdween.

— Als alles goed gaat is daar zeer veel kans op, Edward.

— Alles moet goed gaan, wanneer Airedale mijn aanwijzingen maar opvolgt, zeide Raffles kalm.

— En de ware goudzending.

— Daarvan laat ik mij natuurlijk op de

hoogte stellen, antwoordde Raffles be-
daard. Ik heb mij wel voorgenomen, het
goud aan Nicholson te ontnemen — maar
dat wil ik volstrekt niet zeggen, dat ik
voornemens ben deze zaak als een nacht-
kaars te laten uitgaan. Je weet dat ik een
bijzonderen afkeer heb van alles wat ban-
kier heet — en in den loop van den dag
van gisteren heb ik in het bijzonder een
hekel gekregen aan mijnheer Airedale. Hij
zette een zijner klerken als een hond aan
de deur — en waarom? Omdat de onge-
lukkige bedroefd was en daardoor niet al
zijn aandacht bij zijn werk kon bepalen.

— Dat is schandelijk. Hebben die lui dan
geen syndicaat, riep Charles op veront-
waardigden toon uit.

— Dat wel maar wat doe je er aan.

— Heb je al een plan gemaakt?

— Dat kan ik niet doen, voor dat Aire-
dale mij heeft medegedeeld, op welke wijze
hij nu het goud zal verzenden.

— Maar zal hij dat wel doen?

— Waarom zou hij niet? Trouwens —
als hij het niet doet, dan heb ik wel mid-
delen om er toch achter te komen.

— Maar daar valt mij nog iets in, riep
Charles uit. Wij kunnen met ons beiden
een geheele bende trein- of bootroovers ar-
resteerden, zoodat wij genoodzaakt zijn, de
politie in den arm te nemen, en daardoor
zou het natuurlijk aanstonds uitkomen, dat
je in deze zaak een tamelijk dubbelzinnigen
rol hebt vervuld.

— Wat dat laatste betreft, Charles dat
ben ik niet met je eens. Er zijn hier in Lon-
den wel anderhalfhonderd particuliere de-
tectives, en waarom zou Airedale niet het
recht hebben, een van die nuttige leden der
Maastchappij te hulp te roepen? Waarom
zou de politie mij a priori moeten verden-
ken? Daar bestaat toch in het geheel geen
reden voor?

— Dat mag dan zoo zijn, maar mijn eer-
ste bezwaar ruim je er niet mee uit den
weg.

— Ik erken dat je in zekeren zin gelijk
hebt, Charles. Het is te verwachten dat
Airedale er op staat een halve compagnie
politieagenten op te commandeeren maar ik
zal al mijn best doen hem dat uit het hoofd
te praten, want zulk een groote legermacht
zou ons mooie plannetje geheel en al in
duigen kunnen doen vallen. Nicholson zou
op zijn hoede zijn, en onraad ruiken, om er
nog van te zwijgen, dat Airedale wellicht
zijn neus voorbij praat en in tegenwoor-

digheid van Miss Violet Umpire over de
kwestie begint.

— Maar die jonge dame laat je toch
arresteerden? riep Charles uit.

— Geen haar op mijn hoofd dat er aan
denkt. Als ik dat deed, was alles aanstonds
uit. Het mensch zou gearresteerd worden,
men zou in het hoofdkwartier van pro-
fessor Nicholson lont ruiken en de parti-
culiere detective die hier voor je zit, zou
zijn rol hebben uitgespeeld en van het too-
neel kunnen verdwijnen zonder op de hoog-
te te komen van de verdere plannen van
den geachten vriend den bankier.

— Daarin moet ik je gelijk geven, Ed-
ward. Maar dan vraag ik je: Hoe zullen
wij de schurken in handen krijgen?

— Geloof je niet dat wij met ons drieën,
James, jij en ik, een heel aardige strijd-
macht vormen?

— Ongetwijfeld, mits de tegenpartij niet
al te sterk is.

— Dat denk ik niet want Nicholson moet
natuurlijk ook ieder opzien vermijden. Hij
moet wel begrijpen, dat t het goudconvooi
door geheime detectives vergezeld wordt,
die hun oogen goed open hebben gezet en
dat het dus niet raadzaam is, met een groo-
ten troep te opereeren. Hier moet met list
te werk worden gegaan, want wij zijn hier
niet in het Wilde Westen, en van het aan-
houden van een trein kan natuurlijk geen
sprake zijn.

— Van een trein misschien niet — maar
omtrent de autos' ben ik minder gerust,
zeide Charles.

— Kom, kom! Zij rijden natuurlijk over
dag en Airedale zal wel gezorgd hebben
voor begeleiding.

— De politie? riep Charles uit.

— Ja mijn jongen, dat is onvermijde-
lijk. Het spreekt vanzelf dat het convooi
streng bewaakt wordt, en natuurlijk wordt
daar politie voor genomen — geheime
agenten. En al zit er nu niets van waarde
in de kisten, daarom kan dat convooi toch
niet worden weggelaten anders zou Nichol-
son aanstonds begrijpen dat er iets niet in
orde is, en de plaat poetsen voor wij hem
of zijn medeplichtigen konden grijpen.

— Is het dan niet gevaarlijk om met die
mannen samen te werken?

— Wij zullen niet met hen samenwer-
ken, herhaal ik je. Wij zullen afzonderlijk
optreden. Wij kennen zeer velen van Ni-
cholson's mannen, en wij hebben niets an-
ders te doen, dan de politie op de hoogte

te stellen, zoodra wij onraad bespeuren. Desnoods kunnen wij dan nog een handje helpen. Het liefst zou ik echter zien, dat Airedale ons toestond het looze convooi alleen met ons drieën te vergezellen, natuurlijk met nog eenige vertrouwde bankbeambten, en een paar afgezanten van het Crédit Lyonnais, die het goud wel in ontvangst zullen komen nemen.

— Dat alles is dus in zooverre in orde. Nu heb ik je nog maar een vraag te stellen.

— Ga je gang.

— Je hebt op bijzondere schrandere en vlugge wijze de beteekenis van de geheime telefonische boodschap weten te ontraadselen — op de laatste letter na, de V.

— Dat is waar ook, riep Raffles lachend uit. Ik heb geheel vergeten, Airedale naar de beteekenis te vragen, maar nu we het overige weten, kan die letter dunkt me maar een beteekenis hebben.

— En die is ?

— Victoria-station.

— Maar dat is toch onmogelijk, want je zegt zelf, dat het goud per auto naar Dover vervoerd wordt.

— Volkomen juist, zeide Raffles rustig. Dat is het laatste plan, hetgeen de secretaresse in den afgelopen nacht heeft gevonden, en dat ook pas eergisteren in den loop van den middag door den procuratiehouder is opgemaakt — de geheime boodschap echter moet betrekking hebben gehad op een vroeger reisplan, hetwelk dat lieve meisje eveneens ontdekt had. Gevoel je iets voor die redeneering ?

— Zij is in ieder geval voldoende, hernam Charles lachend. Het komt er ook weinig op aan eigenlijk, want wij weten immers toch, welke reisroute het convooi zal volgen, en laat ons nu maar spoedig ontbijten, want ik moet aanstonds naar Airedale toe, om hem op de hoogte te brengen van hetgeen ik hedennacht ontdekt heb.

— Als de kerel dan maar niet dadelijk die lieve juffrouw laat arresteeren.

— Dat zal hij wel laten.

De beide vrienden spraken gedurende het ontbijt nog geruimen tijd over de zaak die hen bezighield, en daarop begaf Raffles zich naar het groote bankgebouw, na zich

opnieuw met groote zorg vermomd te hebben als de bankklerk van den vorigen dag.

Charles wachtte met het grootste ongeduld zijn terugkomst af, die echter spoediger plaats had dan hij verwacht had, want het was nog geen drie uur toen Raffles weder voor hem stond.

— Nu al terug ? riep de jonge man verbaasd uit. Ik meende dat de klerken bij Airedale tot 6 uur dienst hadden.

— Dat is ook zoo, maar ik begon er genoeg van te krijgen. Het denkbeeld dat ik daar nog twee dagen dienst zou moeten doen, dat wil zeggen tot op den dag van de goudverzending, was mij alles behalve aangenaam, en daarom ben ik maar plotseling ongesteld geworden en heb mij laten wegzenden.

— Maar eerst had je toch alles met Airedale besproken ?

Maak je niet ongerust — alles is in orde.

— Gaat er politie mede ?

— Niemand anders dan wij ! Ik heb Airedale aan zijn verstand gebracht, dat hij er niets bij te verliezen had, als hij de zoogenaamde goudkisten niet door politie, maar door drie vastberaden detectives liet vergezellen.

— En liep hij er in ?

— Hij was het roerend met mij eens.

— En Miss Violet Umpire ?

— Het heeft mij vrij wat moeite gekost, Airedale er van terug te houden, aanstonds naar de telefoon te grijpen en het lieve kind te laten arresteeren, maar ten slotte wist ik hem toch te overtuigen, dat aldus de zaak veel te vroeg aan de groote klok zou worden gehangen, dat daarop ook het feit ruchtbaar zou worden, dat hij binnenkort een zeer groote hoeveelheid goud moet verzenden en dat dit zeker niet ten goede zou komen aan de veiligheid van het vervoer.

— Dit laatste deed zeker de deur dicht.

— Zooals je zegt. En nu hebben wij niets anders meer te doen, beste Charles dan zelf onze plannen eens te beramen. Wees zoo goed en vraag onzen braven James, mijn trouwen chauffeur eens, of hij aanstonds hier wil komen. Ik ben er zeker van, dat hij met groote vreugde aan onze expeditie zal deelnemen.

HOOFDSTUK IX

GEKNIPT

Er waren twee dagen verlopen en de dag was aangebroken, waarop de goudzending naar Frankrijk zou plaats hebben.

Reeds zeer vroeg in den ochtend van dien dag stonden twee groote vrachtauto's stil voor de koetspoort van het bankgebouw.

Twee gewapende bewakers liepen voortdurend heen en weder, ofschoon dit tamelijk nutteloos mocht heeten, daar de straten nog geheel en al verlaten waren.

Een viertal politieagenten, zooeven gedeeltelijk op de hoogte gebracht door Airedale in hoogst eigen persoon, hielden bij de auto de wacht.

Telkens kwamen twee bankbedienden onder de koetspoort uit zwoegend onder den last van een kleine kist, die echter zeer zwaar scheen te wegen, endie zij ieder aan een hengel van touw tusschen zich in hielden.

Een voor een werden deze kisten in de auto's gedragen en daar op gestapeld onder het toezien van den politieagent.

Dicht bij de deur stonden drie mannen, waarvan er een opviel door zijn herculische gestalte.

Die man was James Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen en die zijn meester reeds herhaaldelijk in gevaarlijke avonturen had terzijde gestaan.

De beide anderen waren John Raffles en Charles Brand, en alle drie toonden zij duidelijk het uiterlijk van den detective.

Zij waren duchtig gewapend en geheel uitgerust voor hun onderneming.

Langzamerhand geraakten de beide auto's vol en na ongeveer drie kwartier werd de laatste kist opgeladen.

Nu werd de stoet gevormd.

Vooran reed een auto, waarin Charles en Raffles plaats namen, benevens een gewapende beampte van de bank.

Raffles zat aan het stuurwiel.

Daarop volgde de eerste goud-auto, die door Henderson bestuurd werd een tweede chauffeur, behoorende tot het bankpersoneel was naast hem gezeten, terwijl er binnen in de auto nog twee beampten

hadden plaats genomen.

De tweede auto was eveneens met vier personen bemand, een chauffeur achter het stuurwiel, en drie man in den wagen.

Het uur van het vertrek had geslagen.

Airedale en de procuratiehouder beiden bleek en zenuwachtig, en die gedurende den tijd van het inladen eveneens aan de koetspoort hadden gestaan traden op de auto toe waarin Raffles gezeten was.

De bankier legde zijn bevende hand op zijn arm en vroeg.

— Hebt gij soms nog iets te regelen ?

— Alleen dit, mijnheer Airedale — laat nu maar aanstonds uw geachte secretaresse arresteren — verondersteld dat ze nog verschijnt, want het heeft nu geen doel meer haar te sparen, nu wij eenmaal op weg zijn. Rijdt op, chauffeur.

Het volgende oogenblik had de stoet zich in beweging gezet, terwijl de bankier de drie auto's zoo lang mogelijk bleef nastaren.

De tocht door Londen had, zooals natuurlijk te verwachten was, plaats zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

— Het was acht uur in den morgen toen de auto's de grens van de stad bereikten en den straatweg naar Dover insloegen.

— Hoe stel je je toch eigenlijk wel voor, dat de bandieten zich van het goud zullen meester maken, Edward ? vroeg Charles op zachten toon, toen zij Londen eindelijk goed en wel achter zich hadden.

— Het is werkelijk minder moeilijk dan het schijnt, Charles. Bedenk eens, dat de vrachtauto's zware wagens zijn en niet snel kunnen rijden, dat deze weg zeer vele dwarswegen heeft waar men zich verdekt met een zeer snelle auto kan opstellen, ten einde zich spoedig met den buit uit de voeten te maken, dat de bandieten in de veronderstelling verkeeren, dat Airedale niets van hun plan weet, en dat zij dus het groote voordeel van de verrassing hebben, dat hier en daar de weg door vrij dicht bosch loopt, en dat het niet eens zoo moeilijk moet vallen, de auto's plotseling tegen te houden — bijvoorbeeld door een sterken

staaldraad, die dwars over den weg tus-
schen twee boomen wordt gespannen.

— Alles goed en wel, maar het blijft
toch een gevaarlijke onderneming.

— Een onderneming Charles welke wij
beiden als ik mij niet sterk vergis, onder
gelijksortige omstandigheden reeds eenige
malen met goed succes teneinde hebben ge-
bracht.

— Maar zij weten toch wel, dat de weg
van Londen naar Dover vrij druk bereden
wordt ?

— Het is maar wat je druk noemt. In
vergelijking met een Londensche straat is
het hier een kerkhof. Let maar eens op —
er gaat soms wel een half uur voorbij, zon-
der dat we een levende ziel ontmoeten, en
de auto's zijn ook allesbehalve talrijk.
Vergeet ook niet dat de schurken gewap-
pend zullen zijn en niet zullen aarzelen van
hun revolver gebruik te maken.

— Dus iets dergelijks als Bonot te Pa-
rijs deed ?

— Zoo ongeveer.

Ondertusschen reden de auto's met een
matigen gang over den breeden straatweg.

Ter weerszijden bevonden zich de villa's
en landhuizen van de rijke Londensche
zakenmensen, die zich iederen dag per
auto naar hun kantoor begaven.

Maar binnen een half uur had men ook
deze huizen achter zich gelaten en nu
strekte de weg zich uit te midden van
weelderige akkers en groote moestuinen.

Nu en dan reed men door een klein
dorp.

Twee uren nadat men Londen verlaten
had, was een derde van den weg ongeveer
afgelegd, en de auto's naderden thans een
bosch, waardoor de straatweg zich heen-
kronkelde.

Raffles gaf zijn oogen terdege den kost.

Op zijn scherp geteekend gelaat was een
zekere onrust merkbaar.

Hij bukte zich naar Charles en zeide aan
zijn oor :

— Ik zal mijn revolver maar vast ter
hand nemen — wij naderen hier een vrij
gevaarlijke plek die heel geschikt is voor
een overval. Geef het sein.

Charles stak de hand op, en Henderson
gaf dit veiligheidssein onmiddellijk door
aan den chauffeur van de tweede vracht-
auto.

De bankbeambten wisten wat dit betee-
kende en waren op hun qui vive.

Binnen tien minuten bevonden de auto's

zich midden in het bosch.

Het volgende oogenblik zouden zij een
vrij breeden dwarsgang gepasseerd zijn,
dien men echter slechts voor een gedeelte
overzien kon vanwege de dichte boomen en
het struikgewas, toen Raffles plotseling
sterk remde.

Zijn scherpe oogen hadden een verdacht
gelinster gezien...

— Ik dacht het wel — een staaldraad.
bromde hij. En daarachter die dikke bo-
omen beweegt zich iets wat niet veel goeds
voorspelt. De draad trilt nog en is waar-
schijnlijk slechts enkele seconden gele-
den gespannen. De bandieten moeten wel
goed uitgerekend hebben, wanneer wij hier
konden zijn, en zij zijn waarschijnlijk bo-
vendien telefonisch gewaarschuwd.

— Wat zullen wij doen ?

— Eerst den draad doorsnijden, zoodat
wij vrijheid van beweging hebben. Laat
den draadsnijder neer.

Charles haalde den kleinen hefboom over
— en tegelijkertijd zette Raffles de auto
weer tot meerderen spoed aan.

De draadsnijder was een zeer stevig
stalen mes, dat onder normale omstandig-
heden neergeklapt was, maar dat thans als
de snebbe van een schip vooruit stak.

Een paar seconden later had de auto
den verraderlijken draad bereikt.

Een knarsend geluid liet zich hooren, en
met een knal als van een pistoolschot
sprong de staaldraad stuk, terwijl de beide
helften zich als slangen over den weg kron-
kelden.

Bijna tegelijkertijd bracht Raffles de
auto tot stilstand.

De wagen stond nu juist tegenover den
dwarsweg, en nauwelijks op vijf meter
afstand zagen zij een zeer groote auto
staan, grijs gelakt.

Er bleef echter niet veel tijd om dit op
te merken, want juist op het oogenblik dat
de draad stuk sprong, kwamen een tien-
tal mannen van achter de dikke boomen,
en uit de greppels terzijde van den weg te
voorschijn, die met opgeheven revolvers
op het kleine convooi toestormden.

— Zie je wel ? Het is juist als de bende
van Bonot, riep Raffles opgewekt uit, ter-
wijl hij het stuurwiel met zijn rechterhand
losliet en zijn revolver greep.

De volgende seconde werden de eerste
schoten gewisseld.

Een der beambten slaakte een kreet —
hij was blijkbaar aan den schouder getrof-
fen.

Twee kogels uit de revolver van den Grooten Onbekende velden twee der bandieten neer, en Charles nam een derde voor zijn rekening.

— Het is zooals ik zeide, riep Raffles opgewonden. Het zijn allen handlangers van — je weet wel wie.

De bandieten brachten een machinegeweer in werking doch onze vrienden gaven de repliek met hun mitrailleuzen.

Het gevecht duurde nog eenigen tijd voort, maar de bandieten moesten spoedig inzien dat zij in de minderheid waren, want de bankbeambten konden zich in het binnenste van de vrachtauto's als het ware achter een borstwering verdekt opstellen, terwijl zij zelve genoodzaakt waren om zich bloot te geven.

De overval dreigde in een geregelden veldslag te ontaarden.

Reeds hadden vijf der roovers in het stof gebeten en de overigen begonnen te wijken.

Zij moesten wel inzien, dat hun aanval als mislukt was te beschouwen, en blijkbaar verraden was.

— Terug mannen! Wij zijn verkocht, brulde een der bandieten, blijkbaar de aanvoerder.

Zoo snel hun beenen hen dragen konden ijlden de roovers naar de wachtende auto, welker bestuurder ieder oogenblik op het punt scheen te staan, zijn eigen huid te bergen en er van door te gaan.

Op de vlucht werd nog een der schurken neergeschoten, maar de anderen wisten veilig de auto te bereiken.

Zij stortten er zich in als een troep verschrikte konijnen die hun holen opzoeken, door den vos achtervolgd.

— Die schurken mogen niet ontkomen! riep Raffles op snijdenden toon. Ik sta er op dat het geheele gezelschap onschadelijk wordt gemaakt.

Hij wenkte James bij zich en beval toen tot den chauffeur die naast hem had gezeten:

— Rijdt zoo spoedig mogelijk naar Londen terug, want de grap is teneinde voor u lieden. Er zijn toch geen zwaar gewonden?

— Een van de beambten heeft een kogel in het schouderblad gekregen, mijnheer, en dan zijn er nog twee armwonden, maar het is geloof ik alles.

— Rijdt dan tot aan het dichtstbijzijnde dorp, waar de gewonden zich kunnen laten verbinden. Wij gaan de roovers achterna. Ik zie daar al menschen komen aansnellen — en ik geloof ook de uniformen van een paar veldwachters te onderscheiden. Draag hun de zorg van die gewonde schelmen op, — als het ten minste nog de moeite waard is.

Henderson had reeds achter het stuurwiel plaats genomen en de twee vrienden sprongen in de auto die zich reeds in beweging had gesteld.

Daar de auto eerst moest worden gekeerd, gingen er eenige kostbare seconden verloren en toen de wagen den zijweg insnorde, vloog de groote grijze auto reeds als een pijl uit den boog weg.

— Wij moeten die grijze auto hebben, James, wij moeten, versta je?

— Ja, Mylord, ik heb het verstaan — en wij zullen haar ook hebben! zeide Henderson, terwijl hij zijn tanden openklemde. De achtervolging was begonnen.

HOOFDSTUK X

WAAR RAFFLES TRIOMPHEERT

Het werd den achtervolgers spoedig duidelijk, dat de groote grijze auto zeer snel liep.

De bandieten hadden hun plan natuurlijk goed voorbereid en daarvoor een der snelste auto's te baat genomen, die zij konden krijgen.

Maar gelukkig had ook Raffles een wagen tot zijn beschikking, die zijns gelijke

in snelheid zocht.

En dank zij de bijzondere chauffeursbekwaamheid van Henderson, die den wagen met onfeilbare zekerheid over den vrij smallen weg joeg, duurde het niet lang of de afstand tusschen de beide auto's begon te verminderen.

— Voor alle zekerheid, zullen wij die lui en warme ontvangst bereiden in Plum-

creek, zegde Raffles.

Hij trok een valdeurtje open en van uit de wagen telefoneerde hij naar Plumcreek.

— Het is in orde — de vier schobbejakken zullen daarginds wel als rijpe vruchten worden geplukt! Zij moeten daar, alvorens het dorp te kunnen binnenrijden een ouderwetsche ophaalbrug over — en die zullen zij geopend vinden!

— En als zij rechtsomkeer maken?

— Dan loopen zij ons regelrecht in de armen! Vooruit James!

— Hoe lang duurt het nog, voor wij Plumcreek bereiken hebben? vroeg Charles.

— In dit tempo rijden duurt het geen half uur meer.

— Dan kunnen wij die schurken wel voor dien tijd hebben ingehaald.

— Dat zullen wij niet doen, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Wij zullen juist zoo hard rijden, dat zij ons niet meer kunnen ontsnappen, of de auto kunnen verlaten, zonder dat wij het zien.

Een kwartier later was de afstand tusschen de beide auto's tot op nauwelijks 100 meter verminderd, en tevens werden de eerste huizen van het stadje zichtbaar, dat aan de andere zijde van een tamelijk breede rivier gelegen was, en zich mocht verheugen in het bezit van een ouderwetsche ophaalbrug, die oorspronkelijk tot een middeleeuwsch kasteel had behoord.

Plotseling stond de grijze auto dicht voor de rivier stil.

Zelfs op den afstand die hen scheidde hoorden de drie mannen in den wagen hun gebrul van woede.

Vlak voor hun neus werd de ophaalbrug opgeklapt.

Toen de wagen op nauwelijks 25 meter afstand genaderd was, sprongen de bandieten uit hun wagen en trachtten zich door de vlucht te redden.

Zij waren echter aan alle kanten ingesloten, want nu kwamen er eensklaps uit een paar kleine woningen terzijde van den weg een tiental welgewapende politieagenten te voorschijn snellen, die zich in een ommezien van de vier bandieten meester maakten.

Raffles was uit den renwagen gestapt en ijldde nu op het groepje toe.

Hij maakte zich met enkele woorden bekend aan den brigadier die de kleine politiemacht had aangevoerd en nam toen de vier arrestanten die hem met hun blikschenen te willen verslinden, aandachtig

op.

— Hij is er dus niet bij, bromde hij teleurgesteld in zichzelf. Ik had ook niet anders kunnen verwachten.

Daarop wendde hij zich tot den brigadier en zeide:

— Het verheugt mij dat gij uw plicht zoo goed vervuld hebt, brigadier. Ik zal niet nalaten er te Londen melding van te maken. En laat ons nu deze heeren spoedig in verzekerde bewaring nemen, dan zal ik u op het bureau van politie het noodige bewijsmateriaal leveren.

Vier dagen later ging de werkelijke goudzending uit het bankgebouw onderweg...

Zij werd weder ondergebracht in twee auto's die denzelfden weg zouden volgen, en die bemand waren met eenige bankbeambten en een viertal detectives.

Weer stond de bankier Airedale aan de deur en weer was hij in gesprek met zijn procuratiehouder, ditmaal echter in een veel opgewekter stemming, daar hij er nu zeker van was, dat de dieven, die het op zijn goud voorzien hadden, achter slot en grendel zaten of zwaar gewond in het ziekenhuis der gevangenis lagen.

De tocht naar Dover zou dezelfde zijn, maar vandaar zou het goud thans voorzichtigheidshalve direct naar Calais worgebracht en vandaar per trein naar Parijs.

Het was wederom zeer vroeg in den morgen, en op straat waren nog slechts weinig personen te zien.

Op den weg naar Dover was het zeer stil.

Twee uren verlieten, en toen naderden de beide vrachtauto's opnieuw den zijweg waar vier dagen geleden de aanslag had plaats gehad.

De chauffeur van de eerste vrachtauto bracht eensklaps zijn wagen tot staan.

— Hier was het dus dat die ezels hun mislukten aanval ondernomen hebben, zeide hij lachend. Daar moet de draad gespannen zijn — en daar is die zijweg! Daar stond de auto te wachten, onzichtbaar van den weg af!

— Ik zou maar liever doorrijden, vriend, zeide een van de detectives, die blijkbaar niets liever verlangde dan zijn gevaarlijke vracht veilig en wel op de boot af te leveren.

— Doorgaan? Ongetwijfeld, maar ik zou toch zoo gaarne een souveniertje van deze plek meenemen.

— Nu, dat moet gij later dan maar eens doen, riep een der bankbeambten ongedul-

dig uit. Rijdt nu maar op, want anders missen wij de boot nog.

— Zonder mijn souveniertje ? Neen mijnheer, dat kunt gij niet meenen. Zonder een kleine herinnering ga ik hier niet vandaan ! Laat eens zien — wat zou het beste zijn ? Wacht — ik heb het ! Een paar van die kistjes met goud zouden mij wel staan.

Stom van verbazing en blijkbaar meenende met een krankzinnige te doen te hebben keek de bankbeambte den chauffeur aan.

— Jij bent dronken, kerel ! Rijd maar liever op.

— Het is zeer onaardig van u om zoo aan te dringen hernam de chauffeur doodbedaard en tegelijkertijd stond hij kalm op, greep een der kisten die vlak achter zijn rug stonden, laadde die eenvoudig op zijn schouders en stapte er mede op den grond.

Hij werd op den voet gevolgd door een der detectives, die eveneens plotseling aangegrepen scheen te zijn door het verlangen naar « een souveniertje ».

— Verraad ! Wij zijn verraden ! brulde een der detectives op den tweeden wagen, die zich reeds verbaasd had afgevraagd, waaraan dit oponthoud te wijten was. Schiet er op los, mannen. Spaart hen niet, anders ontkomen zij nog !

Nu pas schenen de anderen van hun verbazing over zooveel ongehoorde stoutmoedigheid bekomen te zijn.

Detectives en bankbeambten trokken hunne revolvers en vuurden in het wilde op de twee zich verwijderende mannen.

Een hunner wendde zich met de zware kist op zijn rug nog eens om en riep la-

chend :

— Gij hadt verstandiger gedaan, als gij eerst de magazijnen van uw revolvers eens behoorlijk hadt nagekeken — zij zijn ledig. Mijn makker, een heel behendig goochelaar, is zoo vrij geweest om er onder weg de kogels uit te halen ! Neen — blijft vooral op uw plaats — want daar komt iemand aan, met een revolver in iedere hand — en ik geef jullie de verzekering dat de magazijnen daarvan niet ledig zijn.

Inderdaad op den hoek van den zijweg verscheen een breedegeschoouerd man, in een chauffeurslivrei gestoken, die in iedere hand een revolver had, waarvan de loop nadrukkelijk wees in de richting van de beide vrachtauto's

Voor de beide mannen met hun kostbare vracht langs den zijweg verdwenen, waar een zeer snelle kleine renwagen stond te wachten, riep een der beide stoutmoedige roovers.

— Doe mijn groeten aan mijnheer Airedale, en zeg hem, dat John Raffles zich aanbevolen houdt voor een nadere kennismaking. En geef hem dan den raad dat hij, als hij weer eens goud te verzenden heeft, liever geen detective in den arm neemt, omtrent wiens identiteit hij zich niet nauwkeurig op de hoogte heeft gesteld.

En dit waren de laatste woorden welke de ontstelde detectives, die met bleeke, van woede vertrokken gezichten stil in hun auto's waren blijven zitten, van den Groeten Onbekende zouden vernemen.

Een paar seconden later bewees het gepraas van een machtigen motor, dat de stoutmoedige gentleman-inbreker zich met zijn buit in veiligheid had gesteld.

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

Raffles en Amor

